

Роже ТИГРАН

ВІРТУАЛЬНА КОХАНКА

Видавець
Вадим Карпенко
Київ - 2010

"На ноги, які впиралися в нього сильніше й сильніше, намагався не дивитися, але подіяти з собою вже нічого не міг, бо занадто звабливо виглядали з-під кофтинки біленькі шлейки бюстгальтера, занадто блищав у напівтемряві купе срібний ланцюжок, занадто ніжними здавалися напіврозкриті губи і надто сміливо дивилися на нього її очі. Він вже не знав, куди подіти свої, коли розмова раптом обірвалася і між ними запала мовчанка. Він знову поглянув на неї і зустрів тихий, трохи розгублений погляд, який проте вимагав негайної відповіді на своє німе запитання..."

Перед Вами – один з найціотливіших фрагментів книги "Віртуальна коханка". Не дивуйтесь, адже ця книга – саме про кохання у всіх його найреалістичніших проявах. І про те, що без жінок таки важко жити на світі... принаймні чоловікам.

Зауважте: надзвичайна відвертість Автора передається виключно нормативною лексикою.

Однак, іще раз нагадуємо – перед Вами еротичний твір. Категорично не рекомендуємо давати його в руки неповнолітнім. Самотнім особам зі слабкою нервовою системою та особам, які не вважають за можливе вголос говорити про секс з ідеологічних, релігійних чи будь-яких інших міркувань, краще утриматись від читання "Віртуальної коханки".

Роже ТИГРАН. Віртуальна коханка.

К.: Видавець КАРПЕНКО В.М., 2010р. - 100 с.

ISBN 966-7833-72-0

© Карпенко Вадим Миколайович, 2010р.

Розділ перший

Ти – найкраща в світі.

Він ніжно обертав у руках склянку, промацуючи її пальцями, неначе жіноче тіло, і час від часу позирав у сповнені кохання і палкого, неприхованого вогню глибочезно-синії оченята, що сиділи навпроти. Червоне вино м'яко підігрівало взаємне бажання, і це приємно було відчувати обом.

– Принесіть нам рахунок.

Ввічливий юнак у білій сорочці кивнув, і за кілька хвилин виринув поряд, з маленьким папірцем на таці.

– До речі, кава у нас дуже смачна. Всі хвалять.

Вона усміхнулась.

– Дякуємо. Наступного разу.

Ввічлива посмішка ховає легке розчарування офіціанта, і чек, цифрами вниз, лягає під попільничку.

– Зачекайте. Розрахуємось одразу. Так буде краще.

Він старанно вдягає на обличчя маску байдужості і сміливо перевертає чек. Вписались. Сума перевищує приблизно очікувану тільки на три гривні. Ресторани – це приємно, але тільки тоді, коли грошей у кишенях хоча б у півтора рази більше, ніж ви зібралися прогуляти. Тоді відчуваєш себе Крезом. Правильно говорять: багатий не той, у кого багато, а той, кому вистачає.

Вона поспішно хапається за сумочку:

– Я заплачу, – треба розміняти сто гривень.

Він не заперечує. Яка різниця?

Обличчя офіціанта одразу ясніє повагою до нової хрусткої купюри.

...Розрахувалися. Слава Богу, тепер можна сидіти спокійно і піти, коли заманеться, не перебиваючи настрою дратівливим очікуванням...

Вони знову і знову обмінюються пестливими поглядами, нарешті він ніжно торкається її руки. Зволожені від нестримного бажання губи, майже пошепки, промовляють:

- Я хочу тебе.
- Я теж...
- Ходімо?
- Так...

Допивають рештки вина і тихо підводяться. Вона пливе поміж столиками, а він намагається не відставати і ніжно обіймає її не стільки рукою, скільки своїми почуттями, що бентежать її навіть на відстані.

Вже на вулиці беруться за руки і, міцно притискаючись одне до одного, спішають тротуаром.

- Щось візьмемо?
- Як скажеш.
- Тоді заглянемо сюди...

Завертають до супермаркету: пляшка шампанського, коробка улюблених цукерок, п'ятидесятиграмовая банка кави – що ще потрібно для щастя? Він задоволено намагає в кишені ключ від квартири товариша, що ночуватиме сьогодні у своєї матері.

"Хай живе солідарність! Добре, що в теперішніх умовах економічних негараздів та нестерпного очікування власних кар'єрних чи фінансових злетів ми ще не втратили змоги допомагати друзям."

В ліфті обіймає її однією рукою за стан (у другій – пакет з шампанським та цукерками) і міцно пригортає до себе. Їхні губи зливаються в міцному глибокому поцілунку, тендітні жіночі пальці куйовдять його нестрижене волосся, а він дивиться на її стулені повіки і насо-

лоджується тимчасовою владою над цим прекрасним створінням. Внизу стало гаряче. Здавалося, що коли б зараз був у джинсах, а не в просторому літньому костюмі, блискавку вже б розірвало. Тамуючи щемкий біль свого напруженого фалоса, встромив ключа в замкову щілину. На очі вже напливав туман нестерпної жаги до цього красивого, такого близького і такого приступного, жіночого тіла.

Проте, обом ще праглося довше насолодитися чарівним відчуттям близької втіхи. Вони зробили над собою зусилля, аби пригасити розбурхане полум'я, і спробували відволіктися на вже знайомий інтер'єр просторої кімнати.

На підлозі – м'який килим. В одному кутку – легкі стелажі, стіл, музичний центр, в іншому – широке і низьке двоспальне ліжко. На такому зручно кохатися. Відкинули накривало і побачили чисту білизну. Добре. Про них потурбувалися. Він виставив на стіл шампанське і цукерки, затулив вікно важкими шторами і увімкнув матово-зелене світло невеличкої настільної лампи. Вона, тим часом, діловито перебігла тонкими пальчиками через три ряди виставлених на полицях компакт-дисків, і, не вагаючись, обрала улюблену мелодію. Легко увімкнулася стереосистема і кімната наповнилась тихою, еротично-ніжною музикою.

– Налити шампанського? – він упевнено взявся за обклеєну етикетками та фольгою пляшку з товстого зеленого скла.

– Ні... Краще постав у холодильник.

– Тоді – кави?

Насправді він бажав іншого, але брати все одразу не хотілося. "Надовше... Надовше затягти дратівливо-приємні хвилини солодкого кохання". Звісно, вона відчувала його думки:

– Ми з тобою так давно не танцювали...

В цей час вона стояла, прихилившись до лискучої шафи і розпустивши довге волосся, така гарна у своєму одязі "ділової жінки": симпатичні модельні черевички-човники вишневого кольору, вузька чорна спідниця до колін з невеликим розрізом, куртка з такої ж легкої тканини на двох великих сріблястих гудзиках, під нею – червона блузка...

Він випростався, застебнув на собі піджак, підрівняв краватку і підійшов до неї тихим, але впевненим кроком. Ніжно взяв обома руками під лікті, торкнувся губами лоба, зігрів ніжним подихом її щоку, поцілував у тонку шию...

Вона покійно дала вивести себе на середину килима, поклала тендітні руки йому на плечі, притулилася щочкою до його щоки... Вони рухалися в повільному ритмі обраної мелодії, і він не переставав цілувати її обличчя, губи, шию, тонкі пальчики...

– Я кохаю тебе... – промовляв він.

– І я...

– Ти мене збуджуєш.

– Я рада...

– Пробач, – він на хвилю відняв її руки, швидко зняв свій піджак і відкинув на крісло. Послабив на шиї краватку, розстебнув верхній гудзик.

– Зніми. Навіщо вона тобі?.. – ніжні руки звільнили його від шкіряного зашморгу; тонкі теплі пальчики розстебнули ще два гудзики його сорочки і пройшлися по живому, теплому тілу. Розкриті чоловічі груди зігріли три швидкі поцілунки.

– Ти у мене такий хороший...

– Здається, це буде зайвим, – він швидко розстебнув її куртку, ніжно провів руками від пишного волосся до плечей, а потім униз, до ліктів... Легка куртка великим

метеликом злетіла в повітря і впала на килим, не долетівши до крісла.

– Ти моя жадана... – губи пожадливо збирали нектар кохання з її шиї, а тремтливі пальці шукали дороги під блузку.

– Чому ти її не розстебнеш?

– Тягну задоволення.

– Не тягни. Я хочу тебе відчуті. В собі...

– Ще трохи, моя рідненька. Дай насолодитись...

Висмикнув блузку зі спідниці і вже розминав під нею її тіло, добираючись до грудей. Його нетерплячий спільник до болю витягнув шию і наполегливо шукав собі теплого місця для гарячої роботи, та він легко цілував її в губи і розміреними рухами пальців, не порушуючи ритм танцю, почав обережно розстібати її блузку. Коли відірвався від цілунків, перед очима яскраво спалахнув багряно-червоний бюстгальтер.

– Шикарно! Це для мене?

– Так. Для тебе і тільки для тебе... Коханий...

Злегка підведені косметичним олівцем напіврозкриті очі та пухкі від довгих цілунків напіврозкриті губки просили не відволікатися.

– Дякую тобі. Дякую, ніжна моя... Єдина...

Стис у долонях її спину... Обняв правою рукою за стан... Лівою обхопив за плечі, пожадливо розглядаючи затуманеним поглядом її обличчя... Міцно притис її поцілунком і відчув як вона м'якне в його обіймах.

Пальці наче самі збігли по її тілу вниз і припали до кругленьких сідничок. Міцно притис їх до себе, імітуючи проникнення... Ще раз... і ще... Вона глухо застогнала, впала головою йому на плече... Підібрав спідницю і з задоволенням намацав мережива жіночих панчішок.

– Ти дуже гарна сьогодні.

— Я вся твоя...

Розстебнув на ній блискавку і звільнив від спідниці. Звісно, трусики також були червоного кольору. Швидко зняв і їх, впавши перед нею на коліна, припав губами до синтетики, яка щільно облягала стрункі ніжки. Пестив їх, терся об них щокою, пройшов губами від самого низу до висоти кучерявого волосся, торкнувся його язиком, відчувши пахучу вологу...

— Благаю тебе, любий...

Звівся, підхопив її на руки, відніс до ліжка. Вже там, один за другим, обережно зняв черевички, загортаючи в поцілунки і пестощі кожну ніжку. Поклав її на подушки і влився в губи довгим поцілунком, а вільною рукою пестив її животик, потім легко, але наполегливо розсунув стулені стегна, намацав чутливий язичок...

Звівся над нею, розстебнув пояс і замилювався таким прекрасним у хвилини кохання тілом. Вона лежала, прикривши очі, розслаблено і привітно чекаючи вторгнення...

Звільнився від зайвого одягу, перемістився на ліжку, обняв ці гарненькі ніжки у темно-коричневого кольору панчішках, широко розкрив і зручно влаштувався між ними, торкнувся фалосом густих кучерів і знову замилювався нею.

— Ти мене не роздягаєш?

— Не хочу. Ти така гарна, мов святковий подарунок.

Ніжно загорнув на її тілі розстебнуту блузку, поприминав її якусь хвилину, граючись, а потім рвучко розкрив, поклав долоні на затягнуті в червоне пружні груди, і штовхнув її знизу...

Твердий фалос одразу увійшов на третину і почав упевнено пробиватися до глибин її тіла.

Він працював неспішно, але твердо і наполегливо. Не переставав пестити свою кохану, на якусь мить зу-

пиняючись і припадаючи губами до її губ чи тіла, куди тільки була змога дістати. Шия, плечі, тонкі руки, тендітні пальчики раз у раз приймали на себе теплі, м'які хвилі поцілунків.

Та ось вона нервово здригнулася, пальці рвучко вхопилися за простирadlo, потягли його на себе.

– Груді... Відкрий мені груди... Я більше не можу...

Її тіло напружилось, благаючи звільнити його від тісного бюстгальтера, і груди піднялися над ліжком. Він ще раз поцілував її в шию, обняв рукою за плечі, притис до себе і швидко розстебнув заціпку. Його розігріті долоні одразу накрили звільнені, наповнені коханням перса, і пальці швидко почали працювати над маленькими набухлими пуп'янками... Стогін... Вона відкинула голову набік і втислася щогою в подушку... Ніжні пальчики гарячково рвуть простирadlo... Стогін... Твердий фалос глибоко входить в її тіло... Ще раз... і ще... і ще... Він бере її сильними, довгими ударами... "Ось так... Кохана моя... Моя красунечко... Ти прекрасна в коханні... Дозволь увійти глибше... Ще глибше... Так... Мила моя. Скарб мій неоціненний..." Не припиняючи свої настирні удари, припав до її тіла губами, старанно розподіляючи між двома гострими кінчиками пружних грудей їхні жагучі дотики. Душу розривали, здавалося, несумісні почуття глибокої ніжності і дикої насолоди вурдалака, що допався до своєї жертви. В цю мить вона віддавалася йому всім своїм єством, до останньої краплини, а він повністю оволодівав нею ззовні і зсередини... Глибоко прохромив її знизу, а лівою рукою міцно утримував за плечі. Вона ж пручалась, наче золота рибка, що хоче зірватися з гачка. Наче хотіла втекти від свого мучителя, і водночас сама просила тих тортур, відкриваючи шию та груди для його пестощів. "Хай навіки залишається дурнем той, хто

не розуміє... яка це насолода – розпалити жінку, щоб вона тріпотіла... мов полум'я на твоєму смолоскипі."

Її стогін лунав усе голосніше, і врешті, зірвався на глухий крик, а тіло рвонулося з усієї сили, – раз... другий... Та він тільки глибше увійшов у неї і міцніше припав до її грудей, поки вона не затихла і, знесилена, не припала з вдячністю до його щоки, обнявши кволими руками за шию.

Тоді він опустив її на ліжко, і схилившись над милим личком, цілючи прикриті повіки, швидкими рухами скінчив свою справу... та й улігся поряд, задоволений собою і життям.

– Дякую тобі, рідненька. Ти – як завжди, неперевершена.

У відповідь вона пригорнулась до нього і вдячно поцілувала в щоку:

– Мені вже можна роздягтися?

– Так. Звичайно...

Він вдоволено засопів і відбув у безвість...

Коли опам'ятався, кава вже була готова.

– Добре, що ти прокинувся, я саме збиралась тебе будити.

– Як я тебе кохаю.

– Як ти мене замучив свої коханням, – грайливо усміхнулась вона. І вже більш нетерпляче: – Сідай до столу. Чуєш? Вставай нарешті.

Вона вже побувала у ванній і тепер ходила у довгому білому халаті нарозхрист. Як переконаний і послідовний коханець він не міг стриматись, щоб знову не замилюватися її тілом. Між ногами відчув пожвавлення. "Ми ще не здалися." – подумав собі. А вголос простогнав:

– Рідненька моя! Допоможи мені встати, бо не можу.

– Знемігся, трудівник? Любий ти мій.

Вона, сміючись, підійшла і поцілувала його в лоба, а він обхопив її рукою за стан, уклав на ліжко і миттю опинився зверху.

– Ого! – удавано жажнулась вона, побачивши цілковиту готовність до наступу. – Ні, любий. Я вже не можу.

– А я прагну тебе! – заволав він і кинувся обсипати свою кохану поцілунками та всіляко підлащуватись до неї.

– Хіба що ти сам... але недовго... прошу... – слабо захищалась вона.

Гратися жіночим тілом було для нього справжньою насолодою. Він укотре перецілував її плечі, живіт, стегна, пальчики на ногах, потім звів їй обидві ніжки разом, зігнув у колінах і перекотив її таким чином набік, а сам завис над нею, долаючи останній опір палкими цілунками... Врешті, мов кіт, прокрався рукою між її стегна, заліг поряд і з солодким муркотанням проштовхався у нірку...

Вона знову засміялась і дала увійти до кінця, а тоді склала руки під щокою і тільки приймала настирливого коханця у своїх володіннях. Їй приємно було бути такою жаданою і приємно було робити йому приємно.

– Тільки не довго. Добре?

– Так, моя люба, так, – мало не плакав він від безмежного задоволення, і справді намагався брати її обережно, але довгими, рвучкими ударами, натискаючи вглиб, щоб не дуже затягувати цю втіху і остаточно не змучити кохане тіло. З кожним поштовхом воно перекочувалось, наче вода у кахлево-білому басейні, і він вдивлявся у ту воду до запаморочення і шалів від подвійної насолоди.

Нарешті його прорвало... В очах пішли рожеві кола... в голові запаморочилось... та він, як справжній лицар кохання, ще намагався віддячити їй поцілунками.

Таки сіли за каву. Потім подумали і відкрили шампанське. Після кожного ковтка завмирили у довгому поцілунку і скоро так вдовольнилися, що півпляшки вирішили залишити господарю квартири.

– Телефонуй Сашкові, що може іти додому, бо діти нас, мабуть, уже зачекалися.

– Вони не такі малі, щоб не дали собі раду, – усміхнувся він блаженною посмішкою.

– Ні, це все чудово, але надовго їх кидати не можна. До того ж за три дні тобі їхати. Хай хоч на тебе надивляться.

– Це правда, – спохмурнів він. – Придумали ж цю поїздку на десять місяців.

– Що поробиш, від цього залежить твоя кар'єра.

– Та хай би її... – відмахнувся він, але трохи помовчав і додав: – Хоча, звісно, їхати варто. Зараз тільки дурень відмовиться від участі у цьому міжнародному проєкті.

Вони обоє зітхнули, помовчали і подумали про те, що коли вже пережили стільки років подружнього життя і зуміли лишитися справжніми коханцями, то переживуть і ті нещасні десять місяців розлуки.

– Хоч відпочину від тебе, – буркнула вона.

– Тобі буде веселіше. Ти залишаєшся з дітьми, – зітхнув він.

– Це тобі буде веселіше, – удавано образилась вона. – Будеш вільний, знайдеш собі дівчину... А може й не одну... А може й не повернешся...

– Не говори дурниць. Які там дівчата. Роботи буде по горло.

- Ой, не зарікайся.
- Головне, що ми не збираємось розлучатись.
- Погоджуюсь. Бо діти б образились... А від дівчат ти все одно не відкрутишся. Надто любиш ти *цю* справу.
- То вже як вийде. Головне, пам'ятай: я завжди тебе кохатиму.
- Я теж...

Розділ другий

Ти – така приваблива.

Наступного дня влаштували вечірку. Кілька друзів... вино... бутерброди...

Перед тим, як зустрічати гостей, вона обняла його за плечі, поглянула у вічі широко розкритими очима і немовби жартома запитала:

- Хочеш бачити мене спокусливою?
- Звісно... – і він схилився губами до її шиї.
- Я вдягну сукню на голе тіло. Без трусиків. Не заперечуєш?
- Аж ніяк. Буде цікаво.
- Але ж усі бачитимуть.
- Нехай бачать. І заздрять. Все одно ти – моя.
- Твоя. Але користуватися своїм добром будеш увечері... – по цих словах вона випручалася з його обіймів і побігла перевдягатися.

Нарешті над дверима пролунав перший дзвінок, і їхня увага потроху стала переходити до легких страв, напоїв та приємних розмов ні-про-що з давніми друзями. Коли за вікном почало темніти, вона підвелась, щоб повкласти дітей у ліжку, і він, мимоволі, знову замилювався своєю дружиною. Ні, коли вже чоловіка охоплює пристрасть, відволіктися від думок про жіноче тіло майже неможливо. Особливо, коли це тіло вміло прикрашене зручним одягом. Довга трикотажна сукня так гарно облягала тонкий стан, що у чоловіка виникло майже нестримне бажання підібрати ту сукню чимвище і негайно скористатися всіма солодкими принадами.

Потім раптом подумав, що такі мрії, мабуть, виникли не тільки в нього, і усміхнувся. Провів очима по жінках, які сиділи на дивані, й уявив собі, що вони вже не сидять, а лежать і він починає їх роздягати. Ніжно, обережно, по-черзі, заглядаючи їм у очі, цілуючи губи, груди... О Господи! Спробував зосередитись і думати про інше, але тепер навіть розмови про політику чи національну ідею (в розрізі – потрібна вона державі чи таки ні) не могли відволікти його від оголених рук, тонких пальчиків і малесеньких ніжок. Його фалос рвався назовні з такою силою, що, здавалося, таки вирветься, і на його місці залишиться кривава рана. Почалися ті страшні муки, що наповнюють чоловіка мазохістичною насолодою.

Коли всі пішли, навмисне дав їй самій зачинити за ними двері, щоб не встигла відійти, а тоді одразу міцно схопив за плечі, розвернув і притис до стіни, наче хотів розчавити своїм коханням. Якусь хвилину цілував її обличчя... шию... розминав груди... затискав її стегна... а потім підняв на руки і швидко поніс до кімнати.

Там майже покотив її по дивану, рвонув гудзики на своїх штанях і кинувся, мов на здобич. Вона ж віддалася йому на поталу і покірно давала себе шарпати, а її тремтливі губи шепотіли з болісною насолодою:

– Милий... Коханий мій... Бери мене. Бери мене швидше... Я хочу тебе...

Ледь напружилась, коли його рука пройшла між її ногами, здригнулася від легкого протягу з кватирки, коли її вже зібгана внизу сукня його зусиллями поповзла вгору і відкрила палким поцілунком її гарненький плаский животик... Ще раз напружилась, коли відчула, як там, унизу, його шерехуватий язик запросив її ще

більше розкритись і знову розслабилась, відчувши тепло однієї і другої його долоні спочатку на животі, а поступово й вище, на грудях, під зібраною у жмут сукнею, що кроєм своїм спричинила такий його поспіх. Він зігрівав її груди і цілував живіт, торкався язиком її стегон та обрисів потаємного отвору, а, за мить, вже взяв її за плечі, підтягнувся на ній і твердо увійшов у вологу розщілину. Вона розвела ноги в сторони, бажаючи відкритися йому якомога більше, а потім красиво зігнула їх у колінах і ніжно торкнулася п'ятами його сідниць, запрошуючи завмерлий у найглибшій глибині її тіла фалос до дії.

Випите вино допомагало йому подовжити свою втіху, і він таки довго працював над нею, мов навіжений... а тоді стих, походив у її глибині обережніше, дотримуючись ритму; зупинився, попестив її ніжки, пройшов руками по її тілу під сукню, до грудей, ніжно і вправно розім'яв руками набухлі гудзички сосків...

... випростався над нею, однак фалоса свого не виймав. Зробив ним кілька обережних рухів, а руками водночас пестив її ніжний животик... Обережно підвів угору її ніжки і поклав собі на плечі – притискався до них то однією, то другою щокою – потім випростав їх перед собою і заклав ліворуч, щоб повернути її тіло на бік, а сам вдарив на повороті, завалився праворуч і знову вдарив, вже зі спини. Жадібно пройшовся правою рукою по сукні, щоб міцно узяти її за плече, а лівою, знизу, обняв за груди, шарпнув униз і рвучко вдарив назустріч, щоб утиснутись якомога глибше... до кругів у власних очах...

Розділ третій

Ти – чарівно зваблива.

Ще два дні збігли у клопотах, пов'язаних з приготуванням до від'їзду, і за тими зборами було не до кохання. Мовби й не знали того шалу, що поглинав їх цілковито, до останньої частинки, шматинки, молекули розтерзаних непогамовним бажанням тіл. Зустрічі в ліжку були короткими, аж ніяк не надмірними. То були тихі й ніжні вияви своїх почуттів до коханої людини, з котрою не звик розлучатись, що швидко переходили в розмови про те, в які дні він буде телефонувати, як часто писатиме листи, як їй поводитися з дітьми, щоб не розпустились без батька і вже переймали на себе частину домашніх обов'язків. В останню ніч він сказав:

– Ти гарна. Ти створена для кохання. Твоє тіло так і просить чоловічої руки. Тому я не ображуся, коли у тебе з кимось щось та станеться. Мені навіть було б цікаво уявити тебе з іншим чоловіком.

– Який ти шляхетний, – ніжно усміхнулась вона і поцілувала його в щоку. – Далеко не всі чоловіки такі щедрі. Хоча від тебе іншого й не чекала. Знала ж за кого виходила. Тільки, скоріш за все, мені не вдасться скористатися цією свободою. Діти не дадуть. А тобі, може, й варто. Не хочу, щоб ти комплексував. Та й, може, зробиш комусь приємно.

Їм подобалося вести такі розмови тільки заради того, щоб нагадати про свої щирі почуття одне до одного, бо на ділі, ще від самого одруження, обумовили, що "в житті все може бути, і не варто себе надто стримувати,

чи робити з цього проблеми. Головне, щоб сім'я трималась". І сім'я справді трималась, а того що "може бути" наче й не траплялось. Коли йому траплятися, коли щодня в роботі, щовечора з дітьми, а вночі й так усе маєш.

...Потяг рушив. У купе разом з ним їхало двоє чоловіків-туристів з веселої компанії, що "гула" в протилежному кінці вагону, під туалетом, та молода жінка з товстою газетою, від якої вона ніяк не бажала відриватися. На своє "доброго дня" він нічого у відповідь не почув, а отримав тільки суворо-незадоволений погляд карих очей, у які він і не мав бажання заглиблюватися.

У вагон забігла маленька дівчина-провідниця з короткою стрижкою. Стрельнула на нього очима і відвернулася, але коли брала квиток – їхні пальці торкнулися – і вона поглянула на нього вдруге. В цю мить йому здалося, що сувора жіночка відірвала свій погляд від газети і спостерегла той короткий момент їхнього контакту, але він не міг сказати цього напевне та й не дуже цікавився. Адже він не збирався загравати до дівчат.

Дівчина-провідниця швидко вибігла. Він знову поглянув на сусідку з газетою і побачив те саме зосереджене обличчя, той самий, втуплений в газету, погляд.

Чи буває таке, що ми, потрапивши в одне купе з симпатичними жіночками, не думаємо про "те, що може статись", чи не мріємо про коротку авантюрну зустріч з незнайомкою, з якою скоріше за все більш ніколи не зустрінешся? Це ж так заманливо. Однак, за звичай, подібні мрії залишаються тільки мріями.

– Дозвольте сховати речі під полицю? – озвався до жінки один з чоловіг-туристів.

– До речі, як вас звати? – не забарився озватися й другий.

– Елла, – чарівно усміхнулася незнайомка і швидко підвелася. – Будь ласка, там вільно. У мене майже немає речей. До того ж, мені виходити о четвертій ранку.

При цьому вона, не знати чому, багатозначно позирнула на нього.

Чолов'яги одразу примовкли і зосередились на своїх пакунках, які старанно намагалися запхати в бардачок під нижнім сидінням.

Супутниця терпляче чекала, поки вони возилися, й не виказувала жодних ознак нетерпіння чи невдоволення. Йому раптом стало незручно, і він посунувся, щоб дати їй місце біля вікна.

– Сідайте, чого вам стояти.

– Дякую.

Вона сіла і одразу зацікавилася лісосмугами та земельними ділянками, що пробігали уздовж залізничного полотна. Він не стримався, щоб не кинути погляд на її пишне волосся, а затим відзначив і маленьке тендітне вушко, що звабливо визирало з-під зачіски...

"Якого біса?" – подумав про себе. – "Чого себе надаремне дратувати? Все одно тут нічого не може вийти."

Врешті "туристи" розпихали речі, витягли звідкись пляшку горілки і одразу націлилися в коридор.

– Ми до своїх. До ранку не повернемось.

– Принаймі до четвертої.

"Дуже мене цікавить, коли вони повернуться, – буркнув про себе. – Дивні якісь люди."

– Я вам не заважаю? Мені пересісти? – зненацька запитала вона і зробила вигляд, неначе встає.

– Ні, ні. Що ви. Сидіть, – машинально пробелькотів він, і тільки тоді зустрівся з допитливим поглядом широко розкритих жіночих очей. Цей погляд вимагав від нього не сидіти каменем і не мовчати, а тому він знову розкрив рота і "простогнав":

– Здається, вас звати Еллою?

Вони познайомились. Коротко оповіли одне одному про те, чому опинилися в поїзді, потім він почав розповідати про свої мандрівки і про свою роботу, а вона слухала зацікавлено, час від часу перепитуючи про якісь, загалом незначні, деталі. Невпевнений діалог швидко перетворився на жваву розмову, що полилася річкою, змиваючи рештки їхньої обережності.

Вона так захопилася, що елегантно вийняла ніжки з черевиків на високих каблуках і підняла їх на полицю, зручно вмостившись так, що торкалася його пальчиками, затягнутими у прозорі гольфи тілесного кольору. Він мимоволі ковзнув очима по джинсах, які, вочевидь, ховали щось красиве, по кофтинці з широким вирізом і зосередився на срібному ланцюжку, що облягав тонку шию.

На ноги, які впиралися в нього сильніше й сильніше, намагався не дивитися, але подіяти з собою вже нічого не міг, бо занадто звабливо виглядали з-під кофтинки біленькі шлейки бюстгальтера, занадто блищав у напівтемряві купе срібний ланцюжок, занадто ніжними здавалися напіврозкриті губи і надто сміливо дивилися на нього її очі. Він вже не знав, куди подіти свої, коли розмова раптом обірвалася і між ними запала мовчанка. Він знову поглянув на неї і зустрів тихий, трохи розгублений погляд, який проте вимагав негайної відповіді на своє німе запитання.

"Або тепер, або ніколи. Якщо я цього не зроблю, мене зневажатимуть все життя," – майнуло йому в голову. Це тривало якусь мить, але перш ніж вона встигла відвернутись і позбавити його всіх шансів на повагу, він поклав руку на ступні її ніг, а потім обняв їх долонями, погладив, провів пальцями вище по ногах, під джинси... Вона напружилася, впершись руками в тверду полицю, міцно стулила зігнуті коліна, опустила очі, але

мовчала. Він швидко пересів ближче, взяв її за руку, обняв другою рукою за стан, притиснув до себе, схилився губами до красивої шиї.

– Ні, – раптом стрепенулась вона. А коли він поглянув на неї здивовано, промовила: – Треба постелитися.

Справді. Зате тепер це можна робити спокійно. Він підвівся і старанно розстелив постіль на її полиці, вимкнув тьмяне світло. Потім схилився до неї, поцілував у плече; присів поряд, обняв і жорстко провів долонею між ніжками – там, де знаходився жаданий отвір. У відповідь, вона знову напружилась і зробила рух назустріч. Прошепотіла:

– Роздягаймося.

Він розстебнув її і допоміг звільнитися від джинсів. Взяв на руки, перемістив на постіль, і поки звільнявся від сорочки, вона стала на коліна і швидко розстебнула йому ремінь на штанях, розкрила його фалос, що одразу й вистрибнув їй назустріч, кілька разів торкнулася губами живота, обхопила міцний стрижень рукою, попестила, а потім легко вдягла у невідомо звідки взятий презерватив і провела язиком при його основі.

Він здригнувся від чутливого доторку, відкинув її на постіль, затим, нервово скинув з себе рештки одягу і, майже вдаривши її правою рукою збоку, пройшов долонею під кофтинку і міцно притис розпашіле жіноче тіло до постелі, а лівою дістався під сіднички, загриб усією п'ятірнею тонкі трусики і зірвав їх одним рвучким порухом через вчасно підняті вгору ніжки.

Кинувся в обійми цих розкритих – і безперечно досконаlih – ніг, а вона знову міцно вхопила його за фалос і нетерпляче спрямувала його у свою щедро зволожену щілину.

Він бачив красу її тіла навіть у темряві, а воно кликало його, бо хотіло кохання. Принаймі у цю хвилину.

Увійшов наполовину. Ще два короткі поштовхи. Ще один. Нарешті увігнався на всю глибину і міцно натис. Вона замружила очі і вп'ялася тонкими пальцями йому в плечі, а ніжки міцно зімкнулися на спині і прохали не відпускати. Вона так і залишалася в гольфах, які він і не думав з неї знімати: їхній дотик приємно дратував і розпалював його жагу.

Зробив кілька сильних ударів Потім вийшов і погрався на вході. Знову пірнув углиб і завмер. Вона пестила його своїми ніжками, куйовдила йому волосся на голові, обнімала за шию. Він злегка підвівся, підняв угору кофтинку, попестив руками животик під ритмічний рух свого фалоса, притис їй плечі, потім розстебнув бюстгальтер і зігрів долонями пружні груди... Вона тихо застогнала, що означало водночас і насолоду, і вдячність. Тоді він злегка провів долонею по ніжному обличчю, розкрив їй ротик і припав до нього глибоким поцілунком. Вона відповіла палко, жагуче і ще міцніше огорнула його пружними ногами.

Подібні вправи чи ж не найкраще у світі заняття, схвалене самою природою? Він ладен був брати її ще і ще, але ця дивовижна, чарівна жінка не хотіла пасивно віддаватись, а вже сама брала його з шаленою енергією і запалом. Вона сама кидалась на гострий ніж і заганяла його в себе, а її водночас ніжні і тверді руки наполегливо пригинали його голову до тонкої шиї, до плечей, до грудей. Нарешті вона ще раз підштовхнула його всередину і так стисла м'язи свого отвору, що він мало не заволав од задоволення, а жива рідина з силою наповнила гумовий резервуар.

– Ти вже?.. Не витримав?.. – ледь прошепотіла зволоженими від бажання губами. – Я теж хочу. Не забувай мене.

– Не турбуйся, кралечко.

З цими словами він надпив вологу з її маленького ротика, вивів свій фалос і прикрив її нижні губи долонею. Пальці одразу стали приємно мокрі і липкі. Поворушив ними і швидко знайшов маленький язичок, що зараз найбільше прагнув уваги. Запрацював над ним і водночас припав губами до її грудей.

– Швидше, швидше, – прохала вона і кидалась в його обіймах всім тілом.

Він наполог і одразу відчув, як жіноче тіло натягнулося тонкою струною. З казково-чарівного ротика зірвався придушений крик, що перейшов у розкотистий болючий стогін...

... вона розм'якла і вдячно провела рукою по його щоці.

"Бій титанів скінчився," – усміхнувся він сам до себе, обережно поцілував її закриті повіки і, геть знесилений, упав на мокре від поту простирadlo.

Спав міцно, немов у прірву провалився. Прокинувся зненацька, від того, що хтось зайшов у купе. Коли остаточно розплющив очі, побачив перед собою власну дружину.

– Як тобі кохалося, рідний мій? Ти хоч зрозумів, що провів цю ніч зі мною? Адже я думаю про тебе і ніколи тебе не покину. Можеш не сумніватися.

"Де я? Що зі мною?", – він, ошелешений, заплющив очі, мотнув головою, щоб остаточно прогнати залишки сну, і вже тоді роззирнувся довкола.

Вагонне купе було безнадійно порожнім. Нічна супутниця зникла безслідно, та це його й не дивувало. За вікном вже розвиднілось, а вона мала зійти рановранці. Тим більше, що в тому ж таки віддаленому ку-

пе чувся гомін вчорашньої веселої компанії, яка, вчовидь, вже встигла проспатися, протверезіти і знову набратися.

"Приверзеться ж таке! Це що, може, голос совісті? Та хіба ж можна бути таким вразливим. Сім'я сім'єю, а зробити приємне самотній – принаймі на одну добу – жінці це ж не гріх. Ну, кому потрібна його стриманість, коли обоє хочуть кохання і ніхто нічого від цього не втрачає. Тим більше, що вийшло добре – схоже, задоволення отримав не тільки він. Невже було б краще образити незнайому жінку своєю неувагою?

Як вона йому віддавалась! Здається, що й наступного разу б не втримався. А потім ще й з дружиною... Вона у нього таки шикарна жінка і може не боятися подібних пригод. Від такого скарбу він не відмовиться ніколи. Може, інші, хто не вміє обирати дружин чи кохати жінку по-справжньому, і не погодяться з його думкою, та кого це має обходити? Слід визнати, що він страшенно любить жінок взагалі і одну зокрема. Найбільше. Бо справжня дружина – це дещо більше ніж друг і набагато більше ніж просто сексуальний партнер, при тім, що і дружба, і сексуальність утримують не останні місця в їхніх стосунках.

А які в неї ніжки... Господи, ну чому так важко не думати про секс, коли знаходить. Швидше зануритися в роботу, щоб не мордувати себе подібними думками, бо така радість, як цієї ночі, більше не повернеться, це вже напевне. Його чекають кілька місяців самотності й напруженої праці. Звісно, шукати когось завжди можна, та чи знайдеш ту, що вдовольнить тебе в ліжку (ще й вдовольниться сама), ту з якою можна цікаво поспілкуватись поза комплексом сексуально-фізичних вправ, нарешті ту, яка спокійно з тобою розлучиться, коли на-

стане час твого від'їзду. Спробуй викласти будь-якій жінці такі вимоги – найскоріше заробиш по пиці. Гаяти час і гроші на залицяння теж не годиться: по-перше, це буде схоже на подружню зраду, а по-друге, відволікатиме від роботи. Ні, один раз пощастило – і годі. Тільки працювати! І робити кар'єру."

Розділ четвертий

Ти – прекрасна.

Ох ці жінки. Вже місяць сиділи по шию в роботі, а не було дня, щоб він не звертав на них уваги, чи то на вулиці, чи в парку, чи на роботі, чи в громадському транспорті. Повністю абстрагуватись не виходило, хоча завантаженість деякою мірою допомагала не так болюче реагувати на поклики природних інстинктів. Інколи намагався приглушити фізичне прагнення жіночого тіла філософськими роздумами про те, від чого він більше мордується: від інстинктивного потягу упертої плоті чи невтолимої духовної потреби любити жінку, як витончену кришталєво-тендітну істоту.

Правду кажучи, у той день він таки відволікся від цих думок, бо повертався до свого звичного робочого місця в готелі з засідання координаційної ради проекту, на який їхня міжнародна група фахівців вже змарнувала удвічі більше часу, ніж передбачалося попередніми розрахунками. Його власні (безперечно правдиві) та вперто альтернативні (безперечно хибні) висновки деяких колег, здається, повністю заволоділи його мізками, і тіло відпочивало, похитуючись у такт коливанням далеко не переповненого автобуса. Раптом, через розчинені двері, в салон увійшла струнка дівчина в легкому брючному костюмі світло-коричневого кольору. Під жакетом – біла блузка. Ноги у новеньких світленьких гостроносеньких черевичках на низькому каблучку...

Всі ці деталі були відзначені мимохіть, що відібрало у нього якусь нікчемну миттєвість з призначеного на глибокі роздуми часу. Думки одразу полинули до

останніх найвагоміших аргументів, що суттєво зміцнювали його позицію у жвавій полеміці з колегами, коли раптом його упокоєний стан струснуло поштовхом могутньої енергетичної хвилі, що вочевидь котилася від того ледь поміченого ним, тендітного створіння. Він зачудовано поглянув на дівчину, що стояла зовсім поруч, і одразу помітив, як її обличчя просвітліло, хоча дивилася вона зовсім не на нього. Дивилася вона в інший бік... Але вона його бачила. Пояснити це явище було важко, тим більше, що потік збудливої енергії не припинявся і фалос сприймав її, мов антена автоматично-точно налаштованого на задану хвилю приймача. Очі йому затуманилися, а зуби міцно стисло від бажання роздягти це диво просто в автобусі. Усі робочі та навколоробочі питання вивітрилися з голови за одну мить, і тепер ним заволоділо однісіньке-єднісіньке бажання – "наробити дурниць".

Дівчина граційно підійшла на вихід і виразно озирнулася на нього, що мало означати тільки одне: "Якщо ти мужчина – йди за мною".

І він пішов. Тим більше, що це була його зупинка.

Дівчина підійшла до готелю і знову озирнулася, а він знову не відвів очей, тим більше, що це був його готель.

У ліфті вони опинилися вдвох. Вона натиснула кнопку свого поверху, а він згідливо опустил очі. Це був не його поверх.

Хотів наблизитися до неї, але вона зупинила його поглядом: ліфт ішов досить швидко – не зчулися, як були вже на сьомому поверсі. Двері розчинилися, і вона легко прослизнула в них уже не обертаючись. Йому в голові миттєво промайнула думка про те, що це його останній шанс, і одразу ж її наздогнала наступна – "шанс на що?". Шанс отримати, чи шанс уникнути? Що він вважатиме шансом? Чого він хоче?

Та які б думки не роїлися навколо нього, до яких би хитрощів не вдавався розум, щоб приховати свою по-

ступливість перед серцем і плоттю, а тіло вже рухалося у визначеному напрямі і руки свербіли від бажання доторкнутися до гудзиків, що утримували блузку на кругленько-повненьких жіночих грудях.

Вона вже процинила двері, коли він підійшов майже впритул.

– Ви до мене?

– Так.

– Що я можу для вас зробити?

Її приємний голос удавав здивування, а злегка підведені м'якого відтінку помадою губи немов шепотіли: "Ти правильно зрозумів. Ти все робиш правильно."

– Ви дуже гарна. Ви прекрасна жінка. Я не міг втриматись... Прошу вас...

– Краще зайдіть. Про це не варто говорити в коридорі.

Вона пропустила його вперед і він, не вагаючись, зайшов у її номер. Все так само: тамбур, відкрита шафа для одягу, простора кімната з широким ліжком, збоку двері у ванну кімнату, далі невеличка кухня з електроплитою, холодильником, кавоваркою, у протилежному кутку – стіл з комп'ютером.

– Я слухаю вас.

Він озирнувся, а дівчина обійшла навколо нього і звела угору руки, щоб підправити зачіску. Незастебнутий жакет розійшовся на її грудях і в очі вдарив мереживний бюстгальтер, що виразно проглядав крізь тонку, білу блузку.

Замість відповіді він узяв її за стан і пригорнув до себе, так, щоб напружений фалос відчув надійну опору. Її повіки одразу опустились, руки забули про зачіску, а лице схилилося набік, відкрите для його поцілунків...

Вони довго стояли обнявшись, і він цілував її губи та пестив її тіло крізь незняту одежу. Потім відхилився, зняв з неї жакет і посадив на ліжко. Поцілував очі... щоку... шию... Обняв руками її ноги, а потім, присів-

ши навпочіпки, пропестив долонями їх до самих черевчиків і обережно роззув... Вона ж відкинула голову, спершись тонкими ліктями на ліжко і тільки корилася його бажанням...

Ніжно уклав її на ліжко, повільно розстебнув на ній легкі брюки і зняв їх тамуючи подих... стримуючи в собі дикуна... Тепер вона лежала перед ним напівроздягнена, в тому чарівному вигляді, який чи не найбільше збуджує чоловіків: світлі колготки, прозора блузка... Майже навалився на неї з поцілунками. Розминав ноги... пестив живіт... цілував шию... Вона напружувалась від довгого чекання, міцно стискала його колінами, але не переривала цієї гри і з закритими очима наче вбирала у себе даровані ним пестощі. Очманілий від щастя він нарешті позривав з себе одяг, ще раз припав до неї всім своїм збудженим тілом, а потім перевернувшись на живіт і новими пестощами змусив поступово піднятися на коліна, підвів за плечі, щоб спина її відчувала міць його фалоса, обпік жагучими поцілунками її шию і обережно, гудзик за гудзиком, розстебнув блузку так, щоб його пальці не переставали злегка пестити тіло. Вона закинула голову йому на плече, ще більше розкриваючи шию для поцілунків і розвела плечі, щоб він швидше звільнив її від блузки. Щойно оголені плечі одразу були вкриті пестощами й цілунками. Він стискав у долоні її тонку шию, проводив обома руками по спині, переходив на живіт і знову шукав губами її обличчя, а вона знову закидала голову йому на плече, охоче приймаючи нові цілунки.

Розстебнув бюстгальтер і заволодів грудьми. Тіло в його руках одразу напружилось і завмерло, щоб дати настирним пальцям повну свободу. Він ще якийсь час працював над акуратними тугими півкулями, і нарешті відкинув обличчя на подушки, щоб повністю звільнити від одягу.

Ще вагався, обираючи, в якій позі візьме її до кінця, але вона сама підібрала під себе коліна, запрошуючи увійти ззаду. Він ще раз обцілював її тіло, уместився як слід перед своїм подарунком, впевнено узяв її за стан і з насолодою встромив фалос у теплу, наготовану для нього печеру.

Брав її довго. Одразу спокійними, ритмічними рухами, мліючи від задоволення... потім прискорився... і врешті перейшов на глибокі удари. Удар... вихід... Удар...

... ось воно!... нарешті...

Вона різко подалася назад, щоб дати йому увійти глибше і сповна отримати насолоду...

...
Задоволений, поклав її перед собою на спину, припав губами до грудей, а пальцями розвів ноги і увійшов до кущів насолоди. Вона вже й не стримувалася і не намагалася відтягнути завершення. Швидко затріпотіла в його руках, застогнала і кинулась набік, втікаючи від зайвих, уже болючих пестощів.

Він ніжно, заспокійливо поцілював її у плече...

Розділ п'ятий

Ти – мрія.

Наступного дня прокинувся пізно. Роздивився і одразу подивувався тому, що лежить у своєму ліжку. Сів, покрутив головою і почав збирати до купи розкидані свої думки. Коли нарешті зібрав, усвідомив собі події цієї ночі і таки зумів пригадати, хвилина за хвилиною ту романтично-незвичайну, як для нього, подію.

У ліжку своєї випадкової коханки пробув аж до ранку. За увесь цей час не обмовилися жодним словом. Спілкувалися тільки поцілунками і пестощами. Коли вже були геть знесилені, вона підштовхнула його, щоб вибирався з ліжка, і він мусив нарешті вдягтися й посунути, ледве переставляючи ноги, на свій третій поверх до своєї 333-ї кімнати.

Далі пам'ять затьмарювалась і подробиці самого повернення висвітлювати не хотіла. За роботу він начебто не сідав, однак комп'ютер його був увімкнений і на темному в яскраву цяточку екрані по чергово виблискували спалахи-зірочки "космічної" заставки.

"Що ж я на ньому робив? Ха! Може мене зомбували і я увесь ранок нищив результати своєї роботи? Дурниці. Завжди вважав, що серіалами про шпигунів і бандитів надто захоплюватися не варто, так воно і є. То якого ж біса?"

Заради цього варто було вибратися з постелі.

Вдарив по клавіші "пробіл". Нічого. Вдарив ще і ще. "Космічна" заставка зникла, а натомість замиготіла низка кольорових фотографій, що зображали найвідвер-

тіші сцени статевого акту. На широкому ліжку цілковито оголені чоловік і жінка кохалися у чотирьох варіаціях пози "чоловік ззаду" ("жінка в поклоні", "сидячи", "боком", "стоячи")... Фотографії були надто темними, щоб розрізнити обличчя, та зате обриси меблів і самого ліжка до болю між ногами нагадували стандартну кімнату їхнього готелю.

На екрані знову з'явився космічний простір, а потім у машині щось перемкнулося і перед очима, на чорному тлі екрану, пробіг рядок яскраво-червоних, відображених шрифтом *прагматика* **болд** не менш як тридцятого кеглю, літер: "Вітаємо. Ви вдало провели ніч".

Він застиг від подиву. Потім схаменувся, знервовано ще раз натиснув клавішу. Екран спалахнув і відповів образливо-нестандартно: "Ну от! ТЕПЕР ваш комп'ютер можна вимкнути". Це було схоже на сон чи марення. Такого не могло статися. Він – реаліст і в роботі, і в коханні, і він знає, що його персональний комп'ютер таки персональний на всі сто і не підключений до жодних мереж... Не підключений?.. Він чомусь озирнувся через плече на свою кімнату, а тоді натиснув кнопку-вимикач системного блоку і одразу мало не відскочив від робочого столу. Разом з клацанням вимикача з комп'ютера пролунав гучний стогін доведеної до екстазу жінки.

Хай ти скажишся!

Що за напасть? Чийсь дурний жарт? Чи йому в голові остаточно затьмарилось від сексуального голоду?

Геть роздратований, перезавантажив комп'ютер. Коли панель управління знову розкрилася, все було як завжди. Стандартний робочий стіл, стандартні вікна, стандартні програми. Перевірив жорсткий диск: нових файлів або програм не видно, обсяг записаної інформації відповідає звичному стану, отже такої кількості нових фотографій у пам'яті комп'ютера бути не могло.

Перевірив панель управління: також нічого нового. Але те, що він справді кохався з учорашнього вечора і до самого ранку – це напевне. Жодних сумнівів, бо натруджений фалос досі щемів від нічного шаленства, а тіло ще тримало в собі приємний запах жінки.

Згадав, як на світанку прокинувся і помітив, що вона підвелася з ліжка. Як обережно підкрався до неї ззаду і взяв за груди, а вона подалася назад і дала йому увійти, хоча поза була не найзручнішою... Як він повернув її в ліжку і вона згорнулась клубочком, наче дитина, а він захоплено вовтузився над нею, розминаючи шию, спину і пірнаючи вглиб розмірено й ніжно, наче перед ним лежала кохана дружина. Хоча... чи міг він бути інакший з жінками взагалі? З усіх точок зору вона була для нього єдиною, але, шкода, це не змінювало властивостей чоловічої і, зокрема, його власної плоті, яка в цю хвилину знову напружилась і вперто звела свою непокірну, ще й нахабну головешку, буцімто її не вдовольняли протягом останніх десяти годин.

Він глухо застогнав від болю й розпачу і ввімкнув робочу програму – свій рятівний круг. Іншого способу врятуватися від фізичної кари за одержувану так зрідка вищу з земних насолод він не бачив.

За годину зібрався до кафетерію, щоб не лишитися зовсім без сніданку – сили так чи інакше слід було відновити – і не стримався, щоб не натиснути кнопку сьомого поверху. Ноги, як і того разу, самі вивели його з ліфта і понесли коридором. Двері в кімнату 777 були розчинені навстіж. Зсередини лунав дуже знайомий клієнтам готелів звук пилососа.

Він таки зазирнув і побачив робітницю, що прибирала порожню кімнату.

– Ви когось шукаєте? – запитала немолода, але теж приваблива жінка.

– Та ні, – пробелькотів він. – Вчора тут була дівчина... Колега...

– Ваша КОЛЕГА дві години тому виїхала. Дивно, що ВИ цього не знаєте.

Він зрозумів, що затримуватися довше не варто, хоча це нічого й не змінювало. "Що ж, зате, знову ж таки, жодної загрози сімейному щастю. Все – як на замовлення: випадкові зустрічі, жодних взаємних претензій." Раптом згадав, що вчора не користувався презервативами, і подумав, що завтра неодмінно придбає цілу пачку. За "законом земного паскудства" це мало б уберегти його від надто поступливих жінок, а якщо б уже не пощастило (чи може таки "пощастило"? – але в цьому він уперто не хотів собі зізнаватися), то був би принаймі спокійніший за здоров'я своє і своєї дружини. "А, може, й наступних коханок?.. Тьху! Що ми, чоловіки, за такі недосконалі люди? Чи, може, недосконалою є та суспільна мораль, що примушує людину боротися зі своїми природними потребами, замість елементарно вдосконалити норми самовираження – чи то пак, звичайного життя – окремо взятої особистості?"

Того ж вечора сів писати дружині листа про своє кохання.

Розділ шостий

Ти – насолода.

А їй ніколи було сумувати. З того часу, як чоловік поїхав, усі домашні турботи звалилися на неї повною мірою. Ще ж і двоє дітей... Не встигала присісти, тому й не мала часу на сум та нудьгу. Листи чоловіка, густо наповнені еротичними мріями чи натяками, викликали в душі то потепління, то роздратування. Однак, вечорами, у короткі часи спокою (дітей намагалася вкладати рано), перечитувала їх і трішки мріяла про його швидке повернення. Трішки, бо відчувала, що цього разу чоловіка затримують надовго. Краще готуватися до гіршого, тоді легше терпіти. Кілька разів уявила, як вони разом кохатимуться і одразу подумала, що часу у неї не лишається навіть на подібні думки. Може й на краще?

Та якось діти запросилися до бабусі. Хотіли заїхати туди на всі вихідні. Вона не заперечувала. І малим розвага, і їй хоч на тиждень спокій. У п'ятницю відправила дітей і вже звечора відпочивала сама у порожній квартирі.

Пила собі чай, читала листи чоловіка. Думала про їхнє кохання і про те, як цікаво вони будують своє життя. Вона була б навіть рада, якби він знайшов собі коханку – здоровішим додому повернеться, навіщо їй додаткові стреси? – бо була переконана, що її чоловік сім'ю не кине. По телебаченню саме транслювали один з традиційно-вечірніх еротичних фільмів. Сюжету, звісно, ніякого, але зйомки були напрочуд красиві. Подумала і про те, що чоловік також би не заперечував, якби вона знайшла собі втіху. Тільки кого ж тут знайдеш?

Чи трапиться серед знайомих чоловіків настільки коректний, щоб не ходив потім гоголем і не кидав у її присутності горді погляди на оточуючих? Або забрав би собі в голову чорт зна що і крутився б навколо неї навіть тоді, коли чоловік повернеться? Ні, це міг би бути тільки достатньо тактовний товариш сім'ї, або її особистий, у якого своїх турбот вистачає. Або випадковий знайомий, з яким навряд чи потім зустрінешся...

Вона знову повернулась до чоловікових листів, потім відкинулась на дивані, примружила очі і поклала руки собі на груди. Уявила як би їх розминав Він. Розвела коліна і зайшла долонею собі під трусики. Пестити себе було приємно. Адже вона так давно не кохалась. Повне задоволення прийшло не одразу, зате сильною хвилиною. Вона голосно застогнала, тоді розм'якла і, вже заспокоєна, з усмішкою поглянула на лист, що лежав на килимі біля дивану...

Спала вона добре, але зі сходом сонця, прокинувшись на зручній постелі у порожній кімнаті, знову згадала про чоловіка. Що там казати, жіноче тіло прагнуло пестоців.

Встала, зварила собі каву, дістала придбане собі заздалегідь, ще звечора, смачне тістечко і повернулась у ліжку. Вже збиралась увімкнути телевізор і кілька годин просто побайдикувати, щоб хоч трохи забути про обридлі буденні турботи, коли поряд задзвенів телефон.

Телефонував її давній знайомий, Олег. Зараз він був у їхньому місті, проїздом. Хотів зайти побачитися, познайомитися з її сім'єю. Обіцяв з'явитися пообіді. Вона погодилась, але про те, що цього дня буде вдома сама, чомусь не сказала. Хай для нього це буде сюрпризом.

"Сюрпризом? А чому, власне, для нього це має бути сюрпризом? Врешті, яка йому різниця?"

Та насправді вона відчувала, що "різниця йому була". З Олегом їм випадало бачитися по робочих питаннях, і він щоразу дивився на неї тим поглядом, за яким жінка легко визначає, що чоловік думає "про ЦЕ".

Отже, це був можливий шанс, що підвертався їй мало не на спіритичне замовлення.

"Який там шанс!"

Це не завадило їй серйозно подумати, у чому вона зустрине випадкового гостя.

"Чорний топик? Прозоре боді? Спідниця з розрізом? Бікіні? Ще не вистачало вдягти для нього вечірню сукню!"

Ні, він не мав навіть думки припустити, що вона кидається на шию першому ліпшому чоловікові, немов зголодніла кішка. Та й взагалі, як чоловік, він її не дуже й цікавить. А коли що, то в потрібну хвилину напевне не зважиться зробити потрібний крок, як це часто буває. Тому вона і вдягнеться по-простому. Як затуркана домогосподарка, що рада випити зі знайомим чашку кави, але не має часу думати про чоловіків.

За дві години до очікуваної появи гостя, вона з задоволенням прийняла душ, мрійливо загорнулася в грубий банний халат і підсушила феном волосся, а потім на свіже, звільнене від одягу, втоми і сторонніх запахів тіло вдягла простору трикотажну майку, рожевого кольору з короткими рукавами і таким широким вирізом, що ця мила одешинка ледве трималася на плечах, чорні трусики-сліп і майже домашню довгу, широку спідницю, достатньо прозору, щоб на світлі можна було добре розгледіти її красиві ноги. Поглянула на себе в дзеркало, переконалась, що кінчики грудей проглядають крізь одяг достатньо звабливо, відзначила, що така кількість одягу не може зупинити того, хто знає, чого хоче, і ще раз повторила про себе, що Олег – не та людина, якої слід боятися беззахисній жінці.

"Можеш бути певна, – сказала сама собі, – все обійдеться тільки кавою. Твоєму сумлінню ніщо не загрожує. А подратувати чоловіків – не гріх."

Гість, вочевидь, був трохи вражений такими сприятливими для залицяння обставинами. Мабуть, він не дуже сподівався, що у домі крім них нікого не буде. Коли у відповідь на традиційні запитання про сім'ю дізнався, що чоловік у довгостроковому відрядженні, а діти з'являться тільки завтра надвечір, чомусь знітився і спочатку не знав куди очі подіти.

Після довгої розмови ні про що за чашкою кави, Олег наче відійшов і в очах його з'явився характерний блиск. Їй цей блиск, не знати чому, сподобався, та коли сіли роздивлятися фотографії дітей, і він спробував її обняти, різко відсунулась і подумала, що "все не так, їй би хотілося іншого".

Потім узялися носити посуд на кухню, і вже там він підійшов до неї впритул:

– Може б я у тебе залишився?

"Будь-ласка, – хотіла сказати вона. – Я постелю тобі у дітей." Але раптом відчула, як її обняли за плечі, як його дихання наблизилось до її обличчя, як її поцілували біля вуха, тоді легкий цілунок зволожив напіврозкриті губи, потім шию. Легка простора майка потроху сповзла з плечей і його долоні ніжно перейшли на груди. Він цілував її в куточки губ, потім його теплий язик увійшов у неї глибоким і довгим поцілунком, а вона ще стояла, притиснута до шафи, з витягнутими уздовж тіла руками, на яких звисала опущена з її звабливонитончених плечей майка, з відкритими для його погляду і його пестощів грудьми і відчувала як швидко набирає силу його...

– Ні. Не тут. Ходімо в кімнату.

Вона встигла тільки затулити штору і відкинути з розстеленого ліжка накривало, як він міцно обняв її ззаду за стан і притиснув до напруженого і вже звільненого від одягу фалоса. Вона не пручалась. Відкрила йому шию для поцілунків і, заламавши назад руки, обняла його голову. Він узявся долонями за її груди, а вона напружено вигнулась і міцно притисла гарячим тілом його збуджений статевий орган. Тоді він швидко перебіг пальцями до її стегон, рвучкими рухами підібрав довгу спідницю, щоб дістатися до живого тіла, провів долонею спереду і ззаду по трусиках, зірвав їх єдиним порухом, майже упавши перед нею ниць, і тут же, обнявши за ноги, перекинув її на ліжко, а вже там, поставивши на коліна, швидко пробився у глибину жіночого тіла.

Він рухався часто і різко, так наче хотів узяти її на все життя, і їй швидко запаморочилось від давно жаданого відчуття фізичного кохання. Нарешті, вона впала на бік, але коханець не вважав, що вже все, і, знову увійшовши ззаду, узяв її вдруге. Вона склала долоні собі під щоку і вже мріяла про те, що кохається зі своїм чоловіком, а ошчасливлений гість несамовито працював над нею, ніяк не бажаючи зупинитись.

...На світанні вона прокинулась і відчула значне полегшення, а водночас подумала: "Як добре, що йому рано на вокзал". Їй не хотілося затягувати цю пригоду. Вона підвелася, вдягла халат і приготувала каву на двох, а потім підійшла до вікна і замріялась. Хотіла, щоб рідний чоловік був поряд. Після сексуального задоволення зросло бажання відчувати справжню, глибоку і непідробну увагу. З тими думками не зауважила як підвівся з ліжка коханець. Відчула тільки, як зненацька чоловічі долоні обпекли жаром її стегна. Натхнення ще не покинуло її випадкового партнера. Він опустився

позад неї на коліна і з насолодою розцілював красиві ноги... Потім підвівся, швидко підняв полу її халатика і лівою рукою намацав вже стомлений нічним коханням отвір, а правою міцно взяв за шию і нахилив, щоб узяти швидко і різко, немов власну наложницю. Вона сперлася ліктями на підвіконня і спробувала розслабитись, аби впустити його без болю. Все-таки було приємно, що вона може настільки збуджувати чоловіків.

Перед тим, як вийти з дому, настирливий гість ще поліз цілуватися, але вона його зупинила:

- Все. Більше не варто. Забудь.
- Ясно. Зробив свою справу, можеш іти.
- Не ображайся. Сам розумієш...
- Ти впевнена, що чоловік повернеться?
- Впевнена. Але в будь-якому разі тебе це не має обходити.

... Двічі повернула замок, зачиняючи двері, і полегшено зітхнула. Хай би цієї ночі вистачило на довше. Від чоловіків так важко потім відкараскуватись. Ось і цей мало не забрав собі в голову хтосьна чого. А суспільство (в розумінні "сусіди та знайомі") скоріше засудить жінку, ніж чоловіка. Добре, що у них міцна сім'я. І міцна саме тому, що тримається на здоровому глузді. Інакше краще було б її взагалі не створювати.

Дістала фотографію чоловіка і ніжно на неї поглянула: "Коханий мій. Сьогодні я всю ніч була з тобою, що б там вам чоловікам не здавалося. Адже я люблю тебе."

Розділ сьомий

Ти – кохання.

Після пригоди на третьому поверсі він якийсь час працював спокійно, без особливих фізично-душевних мук. Частково завдяки тому, що майже не виходив зі своєї кімнати в готелі і зрання до пізньої ночі сидів за роботою. Раз на кілька днів телефонував дружині. Написав їй спокійного стриманого листа, що за формою своєю наближався до звіту. Разом з тим, щодня потроху згадував і мріяв про неї, але зараз йому бракувало просто її присутності та звичного спілкування. Хотілося пройти з нею вулицями міста, посидіти в кав'ярні, обняти за плечі перед якоюсь (будь-якою) вітриною, вмотитись на лаві у скверику і схилитися до неї за лоскотним запахом її волосся або ніжно поцілувати десь на великому гамірному перехресті.

Коли зрідка виходив на вулицю з якогось дрібного приводу, вигляд зустрічних жінок тільки піднімав настрій і зовсім не порушував його, здавалося, навіки стабільної, внутрішньої рівноваги. Дихалося легше, і, головне, було постійне бажання працювати більше та ефективніше.

Якось, після чергової наради з колегами, з нагоди "видимих результатів спільної праці", а щиро й відверто просто "заради спочити та розважитись", вирішили влаштувати такий собі "вечір пива". Так сталося, вже не знати чому і з чиєї примхи, що їхній багатонаціональний творчий колектив – зо два десятки фахівців,

складався виключно з чоловіків, отже і розмови того "пивного" вечора з робочих та побутово-організаційних питань швидко звернулися на жінок.

Почали – логічно – з деталізованих характеристик жінок, представниць адміністрації приймаючої установи. Після загального огляду, кожен заходився вихваляти тих, що відповідали його власним уподобанням, і в найяскравіших та найхімерніших образах змальовувати картини "як би він її...". З кожним випитим келихом пива ці картини ставали все сміливішими, а уява – нестримнішою. За тим, нагромаджені заздалегідь немалі запаси пива скінчилися, і "щоб не переривати цікавого спілкування", відрядили гінців докупити ще.

З новим зарядом, розніжених питвом і власною уявою чоловіків потягло на філософію.

– Я вважаю, що чоловік просто мусить мати коханок. Ця потреба закладена природою в самому нашому організмі. Це наша фізіо... логічна сутність.

– А жінка?

– Якщо заміжня, то ні.

– А якщо чоловік одружений?

– Чоловік, то інша справа.

– Хитро. Ні, друже, ти вже коли сам на сторону ходиш, то й жінці дозволяй, а то спатимеш з нашими дружинами, а ми з ким?

– З іншими повіями, а моя дружина повією не буде.

– От паскуда. Таких на палю саджати треба. Щоб на три дні – здорового оргазму.

– Виходить, як жінка з тобою пішла, то вже й повія?

– А от я, хоч і погоджуюсь, що жінка має таке саме право переспати з ким завгодно, проте своїй такого б не пробачив. Зрозумів би, але б далі жити з нею не зміг.

– Хлопці, ви печерні люди. Зараз не ті часи. Свободу сексу!

Виявилося, що зійтися великій компанії в такому тонкому питанні дуже важко. Найпринциповішими виявилися ті, що стояли на позиціях "ні я, ні вона", або "тільки я". Інші, котрі допускали "відхилення", одразу розійшлися в тлумаченнях міри, бо деяким вистачало сил погодитися тільки на "раз чи два", але не більше, та й то випадково. Тут розмова стала ще цікавішою, бо почали сперечатися, яка подружня невірність прийнятніша – випадкова, чи з постійним партнером. Побачили, що й тут нема однастайності. Нарешті, хтось придумав знову повернутися до ролі чоловіка в таких стосунках і зауважив, що жінка істота слабка і коли вже вона "хоче", то справжній чоловік не мусить їй відмовляти.

Ця теза колективу сподобалась і примирила майже всіх опонентів. А захмелілий колективний розум одразу задумався над високим покликанням чоловічої статі і проїнявся шляхетними мислями:

- Якщо вже жінка когось обрала, він мусить її кохати.
- До речі, чоловік може щиро кохати і не одну жінку. То що робити тоді?
- Любить і дружину, і коханку? То хай обох і задовольняє, якщо зможе. А якщо обох ще й утримує, то йому можна тільки позаздрити.
- Або поспівчувати.
- Коли так, то скількох жінок чоловік може посправжньому кохати?
- Думаю, що двох може. Але не більше.
- Ну, ти смішний. Якщо хтось і одну за все життя покохати не здатний, хтось тільки одну, а хтось двох, то чому не знайдеться такий, що їх переплуне?
- Ну... може й так.
- Гадаю, чоловік одночасно може кохати стільки жінок, на скількох у нього вистачить почуття.
- Хто більше? Йдемо на рекорд.

– Про що ви розводитеся? Яке кохання? Де ви його бачили? Почуття! Як устав – так і почуття. Трахати їх треба.!

– Цікаво, чи багато ти їх за своє куце життя натрахов?

– Одну та й ту з-під каблука.

– Це його точно власна дружина дістала.

– Вибирати дружину треба з розумом.

– Та, що з розумом, за тебе не піде. Ти, шмаркачу, сам спочатку оженись, а потім інших навчай.

– Та ну тебе...

– Якщо вже уклав дівчину, мусиш її любити. Принаймі, в момент кохання. Більше даси – більше візьмеш. А так – чисто фізичні вправи. Ніякого тобі задоволення. Так можна і на колоді сексом займатися.

– Краще картоплю копати. Не так виснажливо і більше користі.

– Поки сила в руках, не пропадем і без жінок!

– Тьху на тебе!

– Так, кохатися без почуття можна тільки з повією.

– Повія – також жінка. Не бачив ти справжніх повій.

– Не бачив. Я по таких місцях, на відміну від тебе, не ходжу.

– Повія – це професія. І "професіонали", і "місця" бувають дуже різними. Все залежить від твого гаманця.

– Теж мені, олігарх. У тебе самого грошей тільки на "під кущем у сквері" вистачить.

– Ти мої гроші не рахуй...

– Професія, кажете? Хотів би я займатися такою професією. Отримуєш задоволення, а за це ще й гроші платять.

– Це ти мало працював з людьми. Тут і за робочим столом протягом дня доконають, а якщо в ліжку? Один за другим?.. А шеф вимагає збільшувати продуктивність праці... А клієнти бувають різні: нахабні, веред-

ливі, прискіпливі... Ще подумай про всяких шаровиків, збоченців, садистів...

– Все. Далі не треба. Щиро кажучи, я досі над цим не задумувався...

Дехто вже відкрив рота, нагадати наївному колезі, що у нього не все втрачено, бо якийсь попит є і на чоловіків, але на вищому поверсі раптом розчинилося вікно і сердитий жіночий голос нагадав балакучій компанії, що час пізній і їхні розмови заважають людям спати.

Довелося перервати актуальну полеміку і розбрідатися по готелях, бо ж усі були розселені хто де. Він якусь ділянку дороги ішов з товаришем, що також не дуже висловлювався під час усіх тих теревенів.

– Їх послухаєш, то кожен мало не щодня ходить по дівчатах, або по борделях.

– Брешуть. З усіх – може двоє-троє. Статистика. Одна справа – мрії, інша справа – реальність. В реальному житті нас надто стримує тягар обов'язків. І небажання виставлятися на сміх.

– Багато важить відсутність або наявність "сприятливих" обставин...

– Той, хто любить стабільність, за звичай поводиться обережно. Знову ж таки багато залежить від твоєї професії і гаманця.

– Від гаманця не завжди... – він подумав про себе і зітхнув, чи то згадавши рідну дружину, чи своїх випадкових коханок.

– Так, від гаманця не завжди. У цьому місті живуть дві журналістки... Незаміжні. З обома я бачився раніше. Вони працювали в нашій країні... у різний час. Ми були просто у дружніх стосунках, не більше...

– Дружба – хороша основа для здорового і безпечного сексу.

– Там поряд була сім'я. Мені й так було добре.

– Отже тут...

– Я завітав до обох і з кожною робив, що хотів.

Він усміхнувся кривою, проте незлостивою усмішкою:

– Вони легко на це пішли, бо ти – давній знайомий, друг... Легше довіритись, легше розслабитись. І, між іншим, скоро звідси поїдеш. Жодних проблем.

– Це – твоя теорія?

– Ще не знаю...

Розділ восьмий

Ти – марево.

... Сьогодні вочевидь не виходило попрацювати. Хоч він і намагався зосередитись, застосовуючи всі відомі йому способи самоконтролю, та його фалос неначе сказився. Цей майже самостійний і не у всіх випадках досконалий орган чоловічого тіла зріс у розмірах до повної, сказати б *надмірної*, готовності і тепер мало не відривався від тіла. Монітор, клавіатура, стіл, уся кімната розпливалися йому перед очима, і він у знеможі опустил голову на руки. За деякий час знову спробував відволіктися і почав набирати текст, але програма, як на біду, зависла. В розпачі вдарив по клавіші "пробіл" і на екрані чомусь з'явилася та сама зірчасто-космічна заставка, що починала вже його насторожувати. Ще раз вдарив по клавіші, але на екрані нічого не змінилось... тільки... одна з "зірок" чомусь почала збільшуватися і швидко зросла мало не до розмірів екрану, та одразу й зникла. Здалося, що у світлі цієї "зірки" він помітив вродливе жіноче обличчя, але подумав, що в такому стані нічого іншого і не могло привидітись. Зціпивши зуби, притис руками свою напружену плоть і глухо застогнав.

Зненацька, у двері його кімнати постукали. Це було так раптово, що непокірна плоть одразу розм'якла і дала йому спокій. Він тільки й устиг розвернутися на стільці, кому побачив, що до його кімнати входить дівчина.

Це було гарне, струнке створіння з пишним волоссям, тонкими бровами і великими блакитно-ясними

очима, прикрашене білою блузкою, синіми джинсами і білими кросівками.

– Привіт, – просто сказала дівчина.

Замість відповіді він тільки розкрив рота, а потім, по хвили мовчання, не дуже доречно промимрив:

– Як ти зайшла? Двері ж були замкнені.

– Хіба? – здивувалася дівчина і нагородила його щирою, невинною усмішкою.

Проте, вона стурбовано озирнулась на двері, а тоді зітнула плечима і знову поглянула йому в очі. Він не витримав її щиро-невинного погляду, двічі кліпнув очима і ошелешено пробурмотів:

– Хто ти така?

– Може, спочатку привітаєшся? – Вона узялася в боки, схилила набік свою прекрасну голівку і, цього разу, подивилася на нього вже з докором.

– Привіт. Але звідки ти тут взялася? Хто ти така?

– Астра. Мене звуть Астра. Я – віртуальне втілення твоїх мрій.

– Що?! – мало не скрикнув він.

– Ну... – Астра невпевнено, але дуже пластично, по жіночому, розвела руками. – Сам розумієш... Зв'язок з космосом... Комп'ютеризація... Нова форма стихійного енергетичного обміну... Комп'ютерні програми дуже чутливі і можуть зреагувати на ваші відчуття так, що вам і не снилося. От як зараз.

При цьому вона показала на себе.

– Як тобі твоє комп'ютерне творіння?

– Чекай, – відмахнувся він. – Я нічого не створював. Я крім редакторських програм нічого в комп'ютерах не тямлю.

– А це не обов'язково, – заперечила Астра. – Комп'ютерна система являє собою універсальний витвір, що може активно реагувати на будь-які зовнішні подразники. Як, скажімо, на сильні бажання емоційно-яскравої людини.

– Дякую.

Він жартівливо схилив голову, немовби дякуючи за комплімент, і додав:

– Тільки все це виглядає не дуже реальним і не дуже науковим.

– Ну й хай собі, – зневажливо скривилася Астра. – Ти мене хотів, я створилась. А розбиратися у цих складнощах – не жіноча справа. Ви, чоловіки, самі створюєте проблеми, самі ними і клопочіться.

– Пробач, – підвівся він зі стільця. – Ти хочеш сказати, що... що ти виникла з моїх еротичних мрій?

– Коли б не з твоїх, ти б мене не побачив.

Тут він щиро і голосно розсміявся.

– Ну, ви даєте. Скажи, хто це придумав так мене розіграти? Головне, як ви вдало підібрали той момент, коли я і справді ладен був у це повірити. Одначе, скажу вам, дівчино, що це надто жорстокі жарти. Дивіться, щоб вони не стали для вас надто небезпечними.

При цьому він, з виглядом людожера, оглянув Астру з голови до ніг, і мало не облизнувся, але дивна красуня раптом обурилась:

– Жарти?! – гнівно вигукнула вона. Люто блимнула на нього своїми прекрасно-блакитними очима і ... розчинилась у повітрі.

Йому перехопило подих. Провів рукою в повітрі, там, де стояла дівчина. Нічого. Порожнеча. Ступив крок уперед, спробував відчинити двері, але вони були замкнені. Взявся руками за голову, міцно заплющив очі. Потім знову, отупіло, роздивився довкола. "Ну й приверзеться. Таки перепрацював. А, може, недопрацював?"

Саркастично усміхнувся сам до себе, але, про всяк випадок, повернув ключ у замку і, широко розчинивши двері, визирнув у коридор...

За дверима на нього терпляче чекала Астра.

– Ну, що? Переконався? Якщо тобі жінка говорить, то треба вірити.

– Нічого не розумію.

– То, може, я тобі не потрібна? – перепитала дівчина. – Може, програма помилилась?

– Ні-ні. Програма не помилилась, – швидко зізнався він і похапцем відступив, пропускаючи Астру в кімнату.

Він раптом дуже злякався, що вона знову зникне, і цього разу назавжди.

– І давай без дурниць, бо більше я таких демонстрацій не робитиму. Мені це не так легко. Адже я – цілком матеріальна. Найсправжнісінька. Ось, перевір. – І вона простягнула йому свою тендітну долоню.

Він слухняно взявся за цю долоню, таку ніжну і таку теплу. Йому раптом стало хороше, і Він захотів обняти цю дівчину, що так доречно матеріалізувалася з його уяви.

– Тільки без рук, – різко випручалася з його обіймів віртуальна красуня. – Що це ти забрав собі в голову? Не думай. Я не така.

– Ну, що ти. Мені і в голові не було, – знітився він. – Просто ти дуже гарна. Справді гарна. Така приваблива. Як моя... – Тут він мало не сказав "дружина" і швидко виправився, щоб не образити цю дивну дівчину: – ...мрія.

Астра усміхнулася, і її погляд одразу потеплішав.

– Ну, добре. Я знаю, ти справді змучився. Інакше б я не створилася. Тепер будемо тебе рятувати. Роздягайся.

Вона вправно відкинула з ліжка накривало і відгорнула ковдру. Тоді швидко роззулась, зняла свої джинси, під якими виявилися тоненькі, біленькі трусики, сіла посеред ліжка, підібравши під себе ноги, спиною до нього, і неквапно почала розстібати блузку.

– Хочеш, щоб я вдовольняла себе сама? А ти дивитимешся?

Він зрозумів, що у цій ситуації краще робити, що кажуть, і теж почав роздягатися.

Вона так і чекала його сидячи. Він підсів до неї ззаду. Обняв за плечі. Тоді, намагаючись майже не дихати, щоб це тендітне диво знову не розтануло в повітрі, допоміг зняти блузку. Розстебнув бюстгальтер і звільнив її груди, а тоді пригорнувся до неї і став їх пестити, ніжно і легко-легко. Прихилився до її волосся, вдихнув його приємний, зовсім не віртуальний запах, поцілував у шию. Спробував відхилити її голову собі на плече і дістати її поцілунком у маленькі ніжні уста, але вона не далася:

– Ні, обійдешся. Ми ще мало знайомі.

Взяла його долоню і перемістила собі на живіт, а тоді нижче, до стегон і трішки розвела коліна.

– Пести мене. Ти ж давно не робив жінці приємно?

І він пестив. І горнувся до неї. І тремтів від щастя. Груди розпирало від радощів, а фалос розривало від бажання глибоко прохромити жіночу плоть. Він вже не знав, на якому небі знаходиться і в яких висотах літає. Ця дівчина була в його обіймах. Така гарна, така палка і така непередбачувана.

Вона голосно застогнала, підвелась на колінах і впала обличчям на подушку.

– Тепер бери мене! Швидко! Ну ж бо.

Його не треба було двічі просити. Увігнався в її тіло так рвучко, що вона голосно скрикнула.

Тоді він спробував пом'якшити рухи, але вона сама з силою подалася йому назустріч, і він, вже не зупиняючись, шив її глибокими частими ударами, поки з їхніх уст не зірвався крик перемоги і не злився воєдино, наче шум двох бурхливих річок. Вони одночасно впали на

простирадло і він ніжно, зі щирою любов'ю і вдячністю поцілував її тіло, а потім провів по ньому долонею раз і другий... ніжно обняв її і пригорнув до себе.

"Який чудовий подарунок послала йому Доля. Хай він буде на сотні, на тисячі гігабайт віртуальним, але яке глибоке, яке реально-неземне задоволення... Хай йому грець!"

Розділ дев'ятий

Ти – солодкий нектар.

Тепер йому жилося веселіше. Коли робота не йшла, коли находив сум, або на душі ставало тоскно, чи коли раптом з'являлася потреба у спілкуванні з живою людиною, яка може тебе зрозуміти – а зустріти таку людину вдається не всім і не завжди – до нього одразу, немов швидка медична допомога, з'являлася Астра. Вони кохалися, потім довго розмовляли одне з одним, потім знову кохалися, і настрій потроху кращав, психологічний стан врівноважувався, з'являлося бажання працювати далі. Та хоча зустрічі з Астрою і допомогли йому прискорити його роботу, до завершення все-таки було далеко. А з тим відкладалося і повернення додому.

...Черговий раз відірвався від тексту на моніторі, щоб уявити свою дружину. Яка вона у нього красива. Ось вона, наче стоїть зовсім поряд... Провів рукою по щоці, легко доторкнувся губами до її губ, що одразу розкрилися йому, наче квітка. Обняв її рукою за стан і одразу відчув, як збільшується...

В цю хвилину замкнені, як завжди, двері розчинилися і на порозі з'явилася Астра. Пишне волосся, синя сукня до колін, сині черевички "на шпильках", навколо шиї маленька низка бірюзового намиста. Стрункі ніжки – в колготах гранітного кольору. "А може це панчохи? Треба перевірити."

Спочатку його збудження падає нижче нуля й обертається байдужістю до всього жіночого і жіночного – "перервати таку картину!" Але Астра граційно кидає на

широке ліжко маленьку сумку, підходить до нього, обнімає за плечі і ніжно цілує його голову:

– Вставай. Годі працювати. Ти ж знаєш: я одразу відчуваю, коли у тебе неробочий настрій.

– Так. Від тебе нічого не приховаш.

– Який ти сьогодні надутий. Тоді я пішла робити каву, поки ти подобрішаєш.

Астра вправно розвернулася на тонких каблучках, але він упіймав її за руку і зірвався навздогін зі стільця. "Панчішки, чи колготи? Зараз перевіримо, любе моє створіння."

Він мало не задихнувся свіжим запахом чистовимитого пишного волосся, і тієї ж миті відчув, що на душі легшає, а думки починають розпливатися навколо прекрасних форм, які він осягав скоріше руками і серцем, ніж очима. Він бачить себе збоку і йому здається цілком природним виконувати водночас дві ролі: коханця і стороннього спостерігача. Йому приємне це роздвоєння і він насолоджується не тільки тим, що відчуває на дотик, але й самими своїми рухами, самою картиною любовного злиття чоловіка і жінки, упокорення жіночого тіла чоловічою плоттю:

"Припадаю губами до твого тіла і відчуваю потужний тепловий удар, що проходить крізь мене від мозку до самого кореня. Схиляюся перед тобою, щоб обняти твої коліна і водночас торкаюся щогою твого тіла, яке не перестає випромінювати енергію жаги..."

Зігріваю твої коліна долонями і піднімаюся крутими гранітовими схилами твоїх ніжок угору... Край твоїх сукні підіймається, обвисаючи на моїх руках, і відкриває моїм очам заховану під нею красу чарівних принад. Колготки! З розкішним візерунком у вигляді вузьких трусиків. Це теж непогано. Новітні промислові вироби так прикрашають жіноче тіло. До речі, трусики відсут-

ні. Отже, нас запросили. Мій фалос одразу пробиває енергетичним ударом височенної напруги. Бачу твої веселі очі: "Подобається?" Ще б пак! Солодко цілую твої напіврозкриті губи і міцно стискаю долоньями сиднички... Однією рукою піднімаю перед твоєї сукні і притискаю долоню до твого потаємного отвору. Фалос знову напружується. Міцно стискаю тебе долоньями спереду і ззаду. Синтетика, що облягає твій стан, драгує мене і збуджує. Відчуваю, що ти трішки розвела коліна. Твоє тіло розм'якло від мого натиску, але тонкі руки міцно обняли мене за шию, а твій поцілунок... Який глибокий поцілунок...

Підбираю край твоєї сукні, обережно піднімаю вгору і бачу перед собою ніжну блакить твоєї білизни. Тонкі руки пластично знялися вгору, щоб легше позбутися сукні, і вже опускаються... Легко торкаюся твоїх плечей, і прозора тонка сорочка спадає на стегна... Як хороше!

В очах туман. Цілую твої тендітні плечі, а пальці нервово шукають застібку бюстгальтера. Знайшли. Вузька темно-синя смужка ковзає вниз по розслаблених руках і мої губи торкаються кінчиків твоїх грудей. Ніжно-ніжно. Ледь-ледь. Дуже обережно... Відчуваю, як твої груди наливаються свіжою силою, а твої пальці беруться розстібати мою сорочку.

Ти немов прокинулась. Руки напружились, губи палко припали до моїх грудей... Тепер цілуєш живіт... Ти відступаєш на крок, сідаєш на ліжко і притягаєш мене до себе за пояс, який одразу ж сама й розстібаєш... Мій фалос завдяки твоїм вправним рухам виривається на волю... але тільки на мить, бо одразу опиняється у вологому теплі твого ніжного ротика... Я стою з закритими очима і насолоджуюсь гострими дотиками твого язичка і м'яким теплом твоїх колін, що стискають-обіймають мої ноги...

Ні, не так! Я з зусиллям вириваю свій фалос з приємно-затишних, прикритих твоїми устами, глибин, нахиляюся і цілую тебе у ці вологі вуста, глибоко протиною їх язиком, а тим часом обіймаю твої плечі, твої ніжки, підношу тебе в повітря і опускаю посеред ліжка на м'які ковдри, а сам покриваю тебе зверху і розминаю долонями твої груди, стрімко вливаюся вустами в шию... Твої руки слабнуть, ноги лягають мені на спину... Так, я сам відчуваю, що вже час.

Вкриваю поцілунками твій животик, обережно розкриваю обійми твоїх ніжок і ніжно складаю їх набік, схиляюся над ними, розминаю, цілую і поміж тим, один за одним знімаю з тебе сині модельні черевички. В ліжку жіночі ноги ще красивіші ніж тоді, коли вони виступають тоненькими каблучками по асфальтових тротуарах. Обнімаю їх, розпрямляю і підвожу вгору, тоді закладаю собі на плече і продовжую пестити. Дивлюся то на них, то на твої розкриті груди, то на пухкі вуста, то на прикриті довгими віями очі і не можу надивитися на цю красу.

Обережно, кінчиками пальців беруся за край колготок і поволі починаю звільняти від них твоє розігріте тіло... Сантиметр за сантиметром...

Тепер ти лежиш переді мною розніжена, розкрита, прикрашена тільки намистом на шиї та тоненькою смужкою зібганої легкої тканини на стегнах. Твої руки майже безсило тягнуться до сумки, щоб добути з неї яскраву обгортку презерватива.

Нахиляюся і торкаюся язиком пухнастої цяточки на вершині твоїх ніжок. Потаємні губи одразу зволожуються пахучим соком... Тихий стогін... Яскрава обгортка випадає з твоїх ослаблих пальців. Підбираю її, розриваю зубами і сам вдягаю в тугий мундир свій напружений фалос, а потім знову припадаю губами до воло-

гого джерела, поки мої пальці граються твоєю зім'ятою сорочкою і пестять твої розведені ніжки...

Я чую, що тобі добре, бо отвір зрошується все рясніше, а маленький чутливий орган помітно більшає... Одначе, твоє тіло виявляє неспокій. Ти хочеш, щоб я увійшов? Охоче, моя кохана. Підтягаємо вільну подушку, щоб покласти тебе вище і зручніше, я ще раз цілую тобі груди, торкаюсь губами твоєї шиї... підвожусь, і ми спрямовуємо зболілий від напруги фалос у твоє красиве тіло. Я тримаюся над тобою на витягнутих руках і зачаровано дивлюся на твої груди, що колихаються в такт моїм ритмічним ударам. Очі наливаються солодкою втомою, але ми готові працювати ще і ще. Твоє тіло напружилось і рухається мені назустріч все з більшою силою. Зімкнуті позад мене чарівні ніжки наполегливо задають потрібний такт, тонкі пальчики міцно вп'ялися в мої плечі, а ніжний ротик розкривається все більше, і я, крізь туман насолоди, бачу, як турбується між двома рядами білих зубів твій маленький язичок. Запаморочення. Чую тільки як гучний стогін переходить у нестримний крик, що підбурює мене кілька разів з силою увігнатися в твоє збуджене тіло. Новим сильним ударом намагаюся увійти якомога глибше. Гумова оболонка наповнюється різко і з такою швидкістю, що, здається, ніби фалос розривається на дрібні шматочки.

Схиляюся ближче до тебе, обіймаю, пригортаю до себе, цілую з усіх боків і нарешті падаю поряд, майже непритомний від приємного знесилення."

Він прокинувся, ніби випірнув з глибокого провалля. Розгублено озирнувся довкола і побачив, що Астрада стоїть біля вікна у своїй прозоро-блакитній сорочці зі склянкою апельсинового соку в руках і пильно дивиться крізь шибку на скупчення сріблясто-сірих хмар у

блакитному небі. На якусь мить йому навіть здалося, що у хмарі він побачив обличчя своєї дружини.

— Зараз ти подумав про дружину? — не обертаючись запитала Астра.

"Незвичайна дівчина. Здається, що вона живе у моїй свідомості. Не встигнеш відчутти чи подумати — вже знає. Але ж і гарна!"

Він мимоволі замилювався тілом Астри, що так гарно проглядалося крізь легку тканину на тлі освітленого вікна.

Вона розвернулася, поставила склянку з недопитим соком на міцний прямокутний столик, що займав простір між вікном та широким двоспальним ліжком, і підійшла до нього. Нахилилася і ніжно поцілувала його в губи.

— Тобі було добре зі мною?

— Надзвичайно добре.

— А дружина?

— Що, дружина? — усміхнувся він.

— Як ти думаєш, вона б ревнувала, коли б дізналася?

— Напевно не дуже.

— Чому так думаєш?

— У нас цивілізовані стосунки. Головне, щоб було кохання між нами. А окремі пригоди... Хіба по суті вони щось міняють? Хіба так легко перевірити, зраджував чоловік дружині чи ні, коли він їздить по інших містах? То краще вже не дошукуватись і не вважати це зрадою. Навіть навпаки, можна порадіти, що близька тобі людина отримала задоволення.

— То я для тебе тільки пригода? — загадково посміхнулася Астра.

Він раптом відчув, що червоніє.

— Ти ж казала, що ти віртуальна... — бовкнув не дуже доречно і почервонів ще більше.

Астра тим часом спокійнісінько розмістилася посеред ліжка, потяглася до своєї сумки і дістала звідти пару білого кольору панчішок з мереживом, на еластичних гумках. Розгорнула і не поспішаючи, вочевидь задля того, щоб він міг її краще розгледіти, почала їх вдягати. При цьому театральнo роздивлялася найменший проміжний результат і задоволено погладжувала свої стрункі ноги та оправляла вже вдягнуті панчішки то на один бік, то на другий.

Він одразу забув про своє замішання і зосередився на цій вкрай еротичній виставі.

Вона завершила свою справу, розвернулася ногами в його бік і плавно опустила свої маленькі ступні з витягнутими вперед пальчиками на його вже знову розбурханий фалос. Останній напружився від цього ще більше.

— Не така вже віртуальна, як декому здається.

— Не ображайся, — ледве зміг простогнати він, бо гра тих ніжок навколо його фалоса була йому більш ніж приємною.

— Я й не ображаюся. Я тільки думаю, чи це справедливо.

— Що, справедливо?

Вона відповіла не одразу. Підсунулася ближче, щоб її нога в білій панчішці торкнулася його щок, а його фалос обхопила рукою і наблизилася до нього губами. Кілька разів провела язиком довкола голівки, а тоді взяла її в ротик і зробила кілька глибоких рухів. Він міцно заплющив очі, обняв її ноги і вкрив їх гарячими поцілунками.

— Я думаю, чи це справедливо, — раптом повторила вона, — що ти отримуєш задоволення, а твоя дружина — ні?

Він задумався, а тоді глибоко зітхнув.

— Що ж я тут можу зробити? Буду тільки радий, коли вона знайде собі якусь тимчасову втіху.

– Та невже? – недовіжливо примружилась Астра. – І ти б не ревнував?

– Думаю, що ні. Це навіть цікаво: уявити її з іншим чоловіком.

– Або з двома... – докинула Астра.

– Або й з двома, коли їй захочеться. Коли є бажання робити дурниці, навіщо себе стримувати? Люди створені для кохання, особливо жінки. Шкода, коли жіноче тіло не отримує належних йому пестощів.

– Якщо з двома, або з трьома, то напевне довелося б попрацювати і язиком. Тобі б не було огидно?

– Дурниці. Секс є секс. Подібні речі треба сприймати спокійно. Коли ми не в настрої, то дещо може й здається надмірним, та коли приходить збудження, забуваєш про все. І саме тоді, коли не стримуєш себе, отримуєш справжню насолоду. Я й сам не від того, щоб пововтузитися з двома-трьома жінками і спробувати на смак усе, що вони зможуть мені запропонувати. То чому жінка цього не може? Тому, що вона чиясь дружина?

– То ти не від того? – знову урвала його філософську промову Астра і, злегка піднявши свою сорочку, стала на коліна просто над його обличчям – так, що якусь мить він не бачив перед собою нічого окрім звабливої глибини її жіночого єства. – Покажи мені, як би ти це робив, – і, розсунувши ширше ноги, вона наблизила до його рота свій маленький паросток великого жіночого кохання.

Розділ десятий

Ти – ніжність.

Вона відправила дітей на вулицю і тепер розкладала по шухлядах чисту, випрану вчора білизну, коли зненацька в двері подзвонили. "Діти вибігли тільки п'ять хвилин тому, хто б це міг бути?" Прочинила двері і побачила перед собою високу струнку жінку з гарним обличчям і коротко підстриженим волоссям. Жінка була їй незнайома, тим не менше обличчя незнайомки освітілося такою радісною посмішкою, наче вона бачила перед собою рідну сестру після довгої розлуки:

– Здрастуй, моя ріднесенька. Сто років тебе не бачила. Невже не впізнаєш?

На мить видалося, що з нею говорить не ця чудна жінка, а хтось третій. Вона озирнулась, але поряд, зрозуміло, нікого не було. Вона знову поглянула на гостю, але тепер була певна, що перед нею стоїть давня знайома, що вчилася з нею в університеті, тільки на старшому курсі.

– Привіт, Галочко! Який сюрприз! Заходь, не стій в коридорі.

Навряд чи вона могла б зараз пригадати якісь інші відомості про свою подругу, але, на диво, її це зовсім не цікавило. Вона просто зраділа і одразу потягла Галину в кімнату, показувати сімейні фотографії.

... На третій чашці чаю і другій шоколадній цукерці згадали про чоловіків:

– То як же ти сама? – поцікавилась Галина.

- Кручуся. Роботи повно, але діти трохи допомагають.
- Сама розумієш, я не про те. Невже за цей час ще не підшукала собі якогось чоловічка?
- Де ж тут його шукатимеш? Робота. Діти.
- Ні, так не можна. Ти така сексуальна. Дивлюся на тебе і навіть заздрю.
- Таке скажеш...
- Слухай, не повірю, що ти нікого не мала. Признавайся.
- Ну... було один раз. Але ж ти знаєш цих чоловіків. Їх потім важко відшити, а втрачати через це сім'ю... Краще вже перетерпіти.
- Це ти даремно. – Вони сиділи поряд на дивані, і Галина взяла її за руку: – Жінка має отримувати свою долю пестошів. Що з нами станеться, коли ми відвикнемо бути жінками? Зваблювати, запалювати, віддаватися... Хіба ти не знаєш, що життя, позбавлене елементарного сексу, неминуче призводить до нервових розладів і, врешті-решт, від цього страждають найближчі, найрідніші тобі люди. Ні, щоб зберігати сім'ю, треба, навпаки, дбати про своє сексуальне вдоволення. Звісно, не захоплюватись іншими чоловіками настільки, щоб створювати собі проблеми. Але, в разі необхідності, завжди можна когось собі знайти. Просто, коли віддаєшся, уявляй, що це той, кого ти кохаєш. Припустимо, що в нашому випадку – це твій чоловік.
- Я так і робила.
- От і чудово. Значить, тобі нічого боятися. Скажи, твій у ліжку, скоріше, грубий, чи, скоріше, ніжний?
- Скоріше, ніжний. Але буває по-різному.
- Зрозуміло. І тобі це подобається?
- Щиро кажучи, так.

– А чого тобі не вистачає? Мрієш про щось незвичайне?

– Інколи хочеться якоїсь екстравагантності...

– Потрапити на оргію?

– Може й так. Але це як виняток. І краще з незнайомими.

– Це я вже зрозуміла. Можу влаштувати для тебе щось подібне.

– Ти що, смієшся?

– Головне, не турбуйся. Я маю досвід у таких справах. Не одній рятувала сімейне життя. Повір мені, не варто себе катувати. Я згодна, що тобі не потрібен коханець, для тебе це буде обтяжливо. Тобі потрібні два-три спокійні, навчені молоді хлопці, які знають своє місце і розуміють, що вони тебе обслуговують. Одного такого сеансу, при твоєму способі існування, вистачить надовго. Твоє та їхнє інкогніто гарантоване.

– Невже ти серйозно?

– Не сподівайся, що я покину тебе в біді. Ну, поглянь на своє тіло.

Галина торкнулася своїми пальцями її відкритих плечей – зранку вона вдягнулася якнайпростіше: легка простора кофтинка з вирізом, що дозволяв її тілу легко дихати свіжим балконним повітрям, і широка, з надлегкої тканини, спідниця, що не заважала їй самій бігати по хаті. Тепер вона відчула, як руки подруги обняли її плечі і, легко опустивши кофтинку по лікті, торкнулися її оголених грудей.

– Дивися, які в тебе засмучені груди. Їх треба нарешті розвеселити. Ти ніколи не хотіла бути з жінкою?

– Не знаю.

– Зрозуміло. Але й це також буває непогано. Особливо, коли поряд немає чоловіків. Дивись.

І Галина наблизилася свої губи до пухких кінчиків її грудей.

Вона застигла від несподіваного задоволення, а тоді дала собі розслабитись і зовсім не пручалась, коли Галина поклала її на подушки, обережно підняла спідницю, вправно зняла з неї трусики...

... Після екстазу ще пам'ятала, як подруга пестила і цілувала її тіло. Коли опам'яталась, Галини вже не було.

"Господи! А що, як зараз повернуться діти?"

Підхопила з підлоги втрачені під час палкого спілкування трусики і кинулася в ванну кімнату. Після теплоприємного душу, освіжилась холодною водою, загорнулася в чистенький халат і відзначила, що у неї значно покращився настрій.

Тільки тепер згадала, що за Галиною слід було замкнути двері. Підійшла до дверей, спробувала повернути замок... Що за дивина? Виявляється, двері були замкнені. І ключі також лежали на своєму звичному місці.

Розділ одинадцятий

Ти – найдорожчий скарб.

Він сидів у барі за склянкою червоного вина, думав про свою дружину, про Астру і впіввуха слухав теревені трьох своїх колег, що, як би це не здавалося дивним, також говорили про жінок:

– Погляньте на тих дівчаток. Як ви можете на це спокійно дивитися? Я, наприклад, коли бачу жінку, у мене тільки одне в голові – секс. Самий натуральний, дикий і жорсткий секс, нічого більше.

– Ні, це не підхід. Жінку треба смакувати, зривати губами, наче ягоду з великого грона винограду, брати язиком, наче мед з маленької ложечки, тримати в руках, наче шматочок свіжої, крихкої халви...

– А я їх гризу, мов черствий хліб. І уяви собі – всім подобається.

– Кому – всім?

– Тим, кого я згриз.

– Скільки ж їх було?

– Багато.

– Мабуть, за все життя не більше двох, та й то віддалися тобі під пляшку. Бачили ми таких гризунів. Тільки язиком і працюєте.

– Саме язиком їм найбільше й подобається.

– Ні, хлопці, як дурно гаяти час і гроші, то краще перечекати. У мене вдома дружина...

– У всіх дружини. А на дівок тягне.

– Час відданий жінці – втрачений для роботи. Поки руки не повідпадали – наше не пропаде. Хай їм, тим дівкам.

Йому цей обридлий жарт був неприємним, але компанія відреагувала на нього таким дружним реготом, що він поглянув на товаришів з підозрою: "Може, він *найпрозумніший* з усього колективу? А може найщасливіший?"

Змістовну розмову перебив дзвінок мобільного телефону. Колезі, що збирався "гризти" дівчат, телефонувала дружина.

– Привіт, матусю. Як там діти? Грошей вистачає? Ну й добре. У нас? Щойно після конференції. Готуємо робочий план на наступний тиждень. Та які там дівчата, ніколи про них і думати...

Під час цієї розмови компанія аж трусила від німого реготу, а дві молоденькі кралі за сусіднім столиком, через яких саме і виникла їхня цікава розмова, зневажливо поглянули на чоловіків, встали і рішуче поцокали високими каблукчиками до виходу.

– Поганий з тебе мисливець. Розігнав усю здобич, – кепкували друзі, жадібно оближуючись услід звабливим жіночим сідничкам, обтягнутим короткими чорними спідничками.

Він не втримався, щоб і собі не посміятися з веселої ситуації, хоча в душі розумів, що хлопцям, може, й не так весело, як йому. Коли поряд немає жінки, чоловіче життя втрачає сенс. Нудьга. Чорна, паскудна, непереборна нудьга і єдиний спосіб її позбутися – це знайти собі або тяжку роботу, або ж таки палку коханку. Тут його думки знову пішли у "філософському" напрямку, і поки його колеги травили брудні анекдоти та розповідали небувальщини зі свого псевдо-сексуального життя, він розмірковував над темою взаємозв'язку між сек-

сом і творчою роботою. Поняття, що не поєднують, але можуть непогано чергуватися. Коли не йде робота – потрібен секс, коли стомився від сексу – добре працюється... Якийсь час. Потім знову... Пригадалися прогулянки з дружиною в "їхньому" парку, хвилини еротичного натхнення, коли хотілося її роздягнути прямо на залюдненій алеї...

Тепер озвався мобільний у нього. Друзі, розігріті вином та збуджені усною народно-еротичною творчістю, одразу вишкірились, чекаючи нового приводу для дурних жартів.

На їхній щирий жаль дзвінок зірвався. Він поглянув звідки телефонували. З його готелю? Дивно. Що там могло статися?

Нічого не пояснюючи товаришам – які зі свого боку не особливо й допитувались – прихопив зі столу свою ущерть набиту паперами папку, швидко попрощався і майже побіг до свого тимчасового помешкання, що за кілька місяців відрядження стало для нього чи не другою домівкою.

В готелі все було спокійно. Порт'є нічого не знав, тому він не наполягав з розпитуваннями, а просто піднявся в свій номер і знайшов там Астру.

– Як добре, що ти таки прийшов. Мені було сумно, і я вже збиралася тобі телефонувати, а потім подумала, що чоловіка не варто відривати від справ...

– Дуже передбачливо.

Він зовсім не шкодував, що Астра відірвала його від чоловічої компанії. Там вони просто вбивали час, а тут кожна хвилина була наповнена змістом. Вранці він поспішав, і Астра намірялася зникнути пізніше за нього. Але не зникла. Вона, мабуть, щойно приймала ванну, бо стояла перед дзеркалом боса, загорнута в його грубий халат темно-зеленого кольору і феном сушила собі волосся.

– Ти так нікуди і не пішла?

– Підеш тут. Всі сорочки тобі перепрала. І шкарпетки. Он, поглянь, сохнуть. Цілу купу в кутку наскладав.

Він здивовано підняв брови. Це було щось нове. Досі Астра не втручалася в його господарські справи. Хіба що зрідка могла приготувати каву. Досі між ними був тільки секс.

"А що ж буде далі? – майнула думка. – Це віртуальне дівча скоро так матеріалізується в його житті, що, не дай Господи, доведеться кидати сім'ю".

Астра раптом висмикнула фен, а тоді підійшла до нього, відібрала папку з паперами, яку він досі тримав у руках, і обняла своїми тонкими руками за шию.

– Я щось не так зробила? Ти образився на мене? Тепер ти мене більше не захочеш?

В її великих широко відкритих очах відобразився такий непідробний страх, що йому одразу стало соромно за себе і лячно за Астру. Він міцно обняв її за стан.

– Заспокойся, люба. Як ти могла таке подумати?

Він легко поцілував її в напіврозкриті тремтячі губи, потім в шию... і раптово відчув, як в обличчя вдарили свіжі пахощі щойно розпареного гарячою ванною жіночого тіла. В тому, що це тіло прагне кохання, сумнівів не було.

Рвучко підняв її на руки і поніс до ліжка. Там поклав на розстелену ковдру, наче тендітну, надзвичайно кошовну річ, розслабив краватку на шиї, швидко розстебнув піджак та верхній гудзик сорочки, щоб легше дихалось, і припав долонями до її обличчя, немов боявся, що вона зараз випурхне з його обіймів і полетить кудись далеко-далеко, туди, де він вже ніколи не зможе її відшукати.

Жінка заплющила очі і непорушно чекала...

Він обережно торкнувся губами її щоки... губ... шиї... Поволі розгорнув халат на її грудях і зігрів їх своїми теплими долонями... по черзі, обережно-обережно цілував кінчики її грудей, довго опрацьовував язиком маленькі тендітні пупочки. Тим часом пальці його розпустили пояс, що досі утримував поли халату і не давав її тілу розкритися всією своєю первинною красою. Перед очима блиснула тонка смужка білого тіла... до самих маленьких кущиків, що ховали в собі велику чарівну силу кохання. Легко промчав по цій смужці пучками своїх пальців, розгорнув м'які зарості і ввійшов у вологу заглибину. Середній палець його правіці намацав маленький ніжний горбочок... старанно працював над ним, мовби намагався зарівняти. Спочатку повільніше, потім швидше...

Він з блаженною насолодою дослухався, як змінюється її дихання, як починає потроху напружуватись тіло, як швидко збільшується чутливий горбочок. Міцно обняв лівою рукою за плечі і ні на мить не полишав у спокої напружені груди...

Ось вона вигнулась між його долонями... напружилась, мов струна... А він тільки швидше працював пальцями і цілував її, цілував...

З криком вона мало не зривається з ліжка і повисає в його обіймах. Розслаблена і вдоволена.

Він ще трішки пестить її тіло, цілує живіт, ноги, плечі, волосся.

— А ти? — безсило шепочуть її губи?

— Не турбуйся, — цілує її в уста. — Я згодом. Увечері. Мені приємно, що тобі було так добре.

— Так, мені було добре.

Він теж відчував утому. Роздягнувся, ліг поряд з Астрою, впірівся поглядом у стелю, глибоко зітхнув і про щось тяжко задумався.

Астра пригорнулась до нього і тихо шепнула:
– Думаєш про дружину? Не турбуйся. Їй теж буде
хороше. Хочеш її побачити?

Вона звелася над його обличчям і міцно поцілувала в
губи.

Чоловіку наче світ перевернувся в очах.

Розділ дванадцятий

Ти – фантастичний світ.

Увечері, напередодні вихідних, вона відвезла дітей до батьків. Пояснила, що їй треба відпочити. Їде до подруги, розважитися в жіночій компанії. Додому вже не заходила. Галина на своєму розкішному авто чекала її неподалік, як було домовлено.

Дорогу вона чомусь не запам'ятала. Усвідомила це вже тоді, коли за нею зачинилися масивні, оздоблені позолотою двері і вони з Галиною опинилися у довгому світлому коридорі, вистеленому м'якими килимами.

– Не бійся. Іди за мною.

Галина провела її коридором, і скоро вони опинилися у затишній кімнаті з просторим невисоким ліжком. За ліжком були ще одні двері, що вели, як виявилось, кудись на нижній поверх.

– У твоїй кімнаті є душ. Роздягнися. Помийся. Годинку спочинь, а потім вдягнеш те, що я тобі ось тут приготувала, і спустишся тими сходами до нас, на легку вечерю...

...Я маю на увазі своїх сестер, – заспокійливо уточнила Галина, помітивши німе питання в її стурбованих очах. – А надалі, не забувай, яка у нас мета і нічому не дивуйся. Твоє головне завдання – розслабитись і приготуватися до гри.

– Гарзд.

Вона й сама подумала, що коли вже наважилась сюди прийти, то слід робити, що кажуть, і менше цікавитися сторонніми речами.

– Свій одяг ти залишиш у цій шафі і вдягнеш його тільки коли повернешся додому. Роздивися шафи та шухляди: тут знайдеш усе для себе необхідне – від білизни до косметики. Вдягатимешся, як тобі самій заманеться, але сьогодні, для першого знайомства, вдягни те, що лежатиме на цьому кріслі.

Не затримуючись біля неї, Галина дружньо помахала рукою і поспішила вниз, до своїх справ, так, що вона тільки й встигла промовити: "Спасибі тобі, Галочко!"

Не гаючись, вона звільнилася від свого одягу, з насолодою прийняла душ, а потім загорнулася у вивішений для неї ніжно-рожевий халат, витерла та підсушила волосся.

Щойно вийшла з ванної кімнати, як почула тиху, приємну музику. Роздивилась, і помітила, що, хоч у кімнаті і не було телевізора, але в кутку стояв великий, замаскований під меблі, музичний центр.

Більше нічим не цікавилась, а забралася в ліжко під ковдру і вирішила справді спочити.

– Тут усе так незвично, – думала вона. – Треба про все забути і налаштуватися на активний відпочинок.

Тиха музика поступово огортала її і раптом нагадала про мету цього візиту до дивної подруги. Вона обняла подушку, міцно стисла коліна і тихо застогнала. "Чому тут не було її чоловіка?"

Зиркнула на годинник і побачила, що вже час. "Як хитро Галина усе розрахувала". Встала, підійшла до крісла і побачила, що про неї справді подбали. Мереживна комбінація чорного кольору – пластикова защіпка бюстгальтера застібається на грудях. Вдягнула. Густого темного кольору панчохи на гумках. Так, ноги в них виглядають надзвичайно красиво. Легка чорна спідниця. Нижче колін, з великим розрізом. Звабливо. Блузка темно-вишневого кольору з маленьким комір-

цем-стієчкою та рядом блискучих перламутрових гудзиків. Приємно лягає на плечі. Довга, навипуск. Рукави широкі, з маленькими вузькими манжетами на один гудзик. Закриті модельні черевички такого ж темно-вишневого кольору. "Точно по нозі. Як вона так могла визначити мій розмір?" І нарешті... коротке намисто з крупних перлів. "Яка краса!" Нарочито не застібнула два верхні гудзики. Підрівняла широко розкритий комірець. Ще раз помилувалася собою в дзеркалі. Розчесала волосся. Нічого зайвого. Можна спускатися.

Сходи круто збігали у просторе приміщення, де стояв великий овальний стіл зі свічками і де також лунала музика. Крім свічок, посеред столу були рівненько виставлені келихи з шампанським, мартіні, червоним та білим вином, стояли тарелі з фруктами. Довкола, на стільцях з середньовічно високими спинками сиділи Галина і ще дві вельми привабливі молоді жінки.

— Проходь. Це і є мої сестрички-близнючки. Вони складуть нам компанію.

Дві молоді жінки з короткими стрижками, в однакових прозорих сукнях, крізь які чітко проглядалися білі трусики та бюстгальтери, в білих панчохах та рожевих босоніжках, що гармоніювали з такого ж кольору намистом на тонких шиях, зміряли її цікавими поглядами.

Галина постала перед нею у синій сорочці навипуск з округлими боковими вирізами, в чорних вузьких штанах, заправлених у короткі червоні чобітки на фантастично високих каблуках. Запропонувала шампанське, фрукти.

— Може, хочеш морозива?

Вона не відмовилась, хоча й відчувала, що їй давно хочеться чогось іншого.

Коли дівчата нарешті запропонували встати з-за столу і прогулятися до сусідньої кімнати, зраділа. Вона справді приготувалася до гри і чекала будь-яких несподіванок...

Сусідня кімната, як і слід було передбачати, була спальнею з неймовірно-широким ліжком. Стеля і стіна навпроти ліжка являли собою два величезні дзеркала, а на підлозі лежали такі м'які та пухнасті килими, що роззуватися усім довелося вже на порозі.

– Сьогодні ти будеш королевою кохання...

Її підвели до неозорого з близької відстані дзеркала. Сестрички одразу ж, граючись, заходилися з обох боків розчісувати їй волосся, пестити руки, плечі, розминати шию і спину. Галина обережно провела пальцями навколо грудей, повільно, з очевидною насолодою розстебнула блузку, присіла і поцілувала її в живіт... Тоді ніжно обняла за стан, м'яко розстібнула спідницю і повільно опустила на килим, до її ніг. Знову присіла, обняла її за ноги і попестила...

Тоді дівчата підвели її до ліжка, посадили на край і опустили плечима на свіжі, ніжних кольорів, простирадла.

Сестрички притулилися до неї з боків і цілували та пестили її вушка, щоки, шию, плечі, руки, пальці, а Галина в цей час опустила своє довге волосся на її живіт, цілувала і пестила її стегна, коліна, напружено витягнуті носочки... то лягала на килими, звивалася біля її ніг і пестила та розминала ікри, то підводилась, і притискала своїм коліном її трусики, розвівши їй стегна... піднімала її ноги вгору, разом та по черзі, і знову продовжувала їх пестити...

Та ось вона почула, як її руки завели за голову і тут вони опинилися у м'яких шкіряних браслетах, прикріплених до ліжка. Вона не злякалась. У подібній грі це здавалося нормальним і навіть очікуваним. У стелі-дзеркалі вона бачила, як подружки-коханки вдягали на обличчя елегантні чорні маски. Таку ж маску вдягли і на неї. За кілька секунд, з обох боків кімнати розчинилися двері і звідти виникли кілька чоловіків у чорних трико з так само закритими обличчями.

Вона бачила, як міцні натреновані руки вхопили близнючок за вдягнуті у білі панчохи ніжки, швидко постягали їх з ліжка на килими і вже там професійно зірвали з них трусики і поставили на коліна... бачила як пурхнули над красивими жіночими спинами прозорі сукні, як чоловічі долоні лещатами стисли гарненькі сіднички, а між звабливі стегна увігналися міцні фалоси.. Обидві жінки скрикнули і швидко загойдалися від частих ударів...

Троє в цей час зайнялися Галиною. Її, навпаки, підняли на руки і майже закинули на ліжко. Без поспіху почали роздягати...

Далі вона бачила все мов у тумані, бо відчула як у неї зволожуються трусики, і коли до її губ наблизився напружений чоловічий член, вона гарячково піймала його гнучким язичком і впустила за щоку.

Тої ж миті відчула, як тверді чоловічі долоні розвели їй коліна і обережно почали пестити стегна. Їх було двоє, і в цю хвилину вона була їм дуже вдячна. Красиво витягнула пальчики на ногах, зігнула ноги в колінах і поклала на плечі тому, другому. Одразу відчула, як він гріє їх своїми поцілунками, розминає ступні... "Ні! Вже! Увійди ж бо!" Вона судомно звела коліна і, водночас, міцніше стисла губами член, що обережно рухався в її ротику. Вони зрозуміли. Відчула, як вправні пальці швидко зняли з неї трусики... Той другий, обережно – аж надто обережно! – увійшов і зробив кілька сильних ударів. "Як добре!"

Перший навпаки звільнив їй губи і припав до них поцілунком, а тоді провів долонею знизу, по животу, двома пальцями розстебнув її бюстгальтер і жагуче взявся цілувати груди.

Міцно обняла ногами того, що увійшов знизу, і ритмічно підштовхувала, щоб входив сильніше. Він почав

бити частими ударами на всю довжину свого фалоса... Напружилась... Шкіряні браслети міцно тримають руки... Груді горять під чутливими поцілунками... Тіло старанно розминають дві пари чоловічих рук... Її напружені ноги схрещені на міцній шії невідомого коханця... Які потужні... які глибокі удари... Як уміло ці чужі руки розминають груди... Ще... Хочу ще...

Вона голосно кричить від насолоди і чує, що хтось кричить одночасно з нею...

Затихає... Але чоловіки продовжують її пестити. Ноги, живіт, руки... Ось перший звільняє її руки від браслетів. Вона одразу обіймає його треноване тіло, шукає своїми пальчиками його фалос і спрямовує до рота. Старанно працює над ним, поки не відчуває нарешті сильний струмінь в'язкої рідини. Його руки міцно стискають їй голову, мнуть волосся...

Другий полишає її ніжки... Розвертає її на бік... Вона відчуває, як одягнений в гуму фалос поціляє в протилежний отвір... Хай. Сьогодні вона розслабилась. Сьогодні вона готова на все. Сьогодні вона – звір і ладна потонути у тваринно-інстинктивному бажанні кохатися. Він обережно увійшов і вже рухається всередині, а тут їй знову цілують шию і пестять живіт. "О, Господи! Невже це можливо? Невже це відбувається зі мною? Де я? Як мені хороше..."

Вона ледве помітила, як інших жінок на руках повиносили до інших кімнат разом з їхнім зім'ятим у сум'ятті любовних ігор одягом. Галина так і лишалася в червоних чобітках, з низько спущеними штанами та трусиками...

Нарешті той, що був позаду, скінчив... Поцілував її в живіт. Якийсь час спочивали. Вона лежала на животі, витягнувши руки вздовж тіла, а чоловіки споквола пестили її спину, сіднички... Потім також затихли. Вона чула тепло їхніх тіл і було їй на диво добре.

По якомусь часі хотіла вже повернутись, але її порух відчули і випередили. Чоловічі долоні міцно вхопили її за стан і притисли до ліжка, а потім стисли сідниці, знову попестили ноги і різко підвели її на коліна. Він увійшов куди слід і злегка доторкнувся пальцями до грудей. Вона не заперечувала. Вона знову була готова.

Ці хлопці виглядали міцними парубійками, але були напрочуд ніжними і знали свою справу. Вона з насолодою погойдувалась в такт легким неглибоким ударам і з насолодою приймала пестощі... Ось він і сам засичав від насолоди. Здорово! Отже, їм подобається. Він упав на бік, а вона нарешті лягла на спину і задоволено поглянула на себе в дзеркальну стелю. Так, вона собі подобалась у чорних панчішках, в розхристаній блузці і зі скуйовдженим волоссям. Які у неї красиві ноги... Вона підвела їх над ліжком, витягла вперед пальчики, помилювалась ними. Гарні. Хотіла вже опустити, та в цю мить партнер, що досі спочивав, швидко ожив, перехопив її гарненьку ніжку в повітрі, зігнув у коліні, і розвернув її всю на правий бік, а тіло знову відчувало, як у нього заглиблюється міцний розігрітий стрижень. Ось-так... І ще трохи... Ще...

Вона усміхнулась. Збудження від цих постійних вправ вже не відчувала, але була задоволена, що її тіло примушує так працювати чоловіків...

І цей затиш... Можна поспати. Години за дві, а може, й менше розкрила очі і побачила, що обоє напівлежать поряд на подушках. Зустріла їхні запитливі погляди... "Стомилися, хлопчики? Ну, що ж, таке у мене буває не часто. Попрацюйте ще".

– Роздягніть мене, – промовила вголос.

Чоловіки одразу підсіли до неї. Один обняв колінами ззаду і, цілуючи шию, почав обережно розстібати манжети рукавів. Вона солодко примружила очі і відкинула голову йому на плече. "Хай порадіє, треба їм віддячити."

Інший в цей час поволі знімав з неї панчохи, не забуваючи торкатися язиком оголених таким чином частин тіла. "Райська насолода".

Та ось він торкнувся пальцями нижніх губ... "Нахаба! Про це його не просили." Однак відмовитися було несила. Тим більше, що другий партнер так гарно вправлявся з її грудьми... Так ніжно й чутливо торкався губами її шиї... Крізь прикриті повіки вона бачила себе у дзеркалі зовсім голою, в обіймах двох, спортивної статури чоловіків. "Машини кохання... Роботи... Ой..." Тут вона застогнала, і коханці, збадьорені цим звуком, запрацювали активніше. "Ще... І ще... Груді... Боже... Що вони виробляють... Ще..."

Вона немов розірвалася в їхніх обіймах, а від крику, здавалося, розлетиться дзеркальна стеля.

... І знову вона розкрила повіки й поглянула на чоловіків веселими очима.

— Несіть мене в душ. І мийте.

Один із них слухняно взяв її на руки і поніс в душеву кімнату. Другий увімкнув воду...

Вони старанно вимивали її тіло, додаючи любові, а вона приймала дотики намилених губок і напружених фалосів як належне.

"Ще раз віддячу, і на сьогодні – все."

— Бери мене, – поклала руки на плечі ближчого.

Він слухняно підняв її за стегна і притулив спиною до кахлів.

— Ну ж бо...

Обняла за шию і спробувала вигнутись, щоб йому було зручніше.

— Ось я. Бери мене, не барися.

Він увійшов на третину. Почекав. Тоді став рухатись. Спершу брав її короткими, неспішними удара-

ми... але раптом спробував увійти рвучко і глибоко. Не дійшовши до кінця, підняв її вище і повторив спробу. Удари стали сильними і злими. Вона бачила, що очі йому заслало туманом і, здавалося, він прагне одного – розчавити її об дорогі кахлі цього диво-палацу...

– Тепер твоя черга. Тільки не тут. І не одразу. Добре?

...Вона поклала партнера на килим, попестила йому живіт і обхопила долонею фалос, а потім злегка торкнулася його язичком. Потім знову... Чоловік застогнав і міцно заплющив очі. Вона усміхнулась.

– Починай, я готова.

Вона лягла на спину і розвела коліна.

– Заходь до мене.

Він підсів до неї і увійшов, а вона розвела ноги якомога ширше, поклала руки долонями під голову і заплющила очі. "Хай насолодиться. Він такий ніжний... А потім – у свою кімнату і виспатися..."

Розділ тринадцятий

Ти – безмежна пристрасть.

Прокинулась вона в хорошому настрої. Одразу схопилася з ліжка і, наспівуючи, побігла у ванну кімнату. Привела себе до ладу, прийняла душ і залягла на деякий час у бенюарі, наповненому приємно-теплою водою. Милувалася своїм тілом, погладжувала свої ноги, що тепер здавалися їй набагато стрункішими, ніж звечора. Задоволено помацала тугий живіт, попестила собі груди, з насолодою розвела ноги і притисла себе знизу до лонею...

"Так! – подумала. – Хочу ще."

Швидко вибралася з ванни, вдягла халат і увімкнула фен, підсушити собі волосся. Не допомогло. Струмінь теплого повітря тільки посилив збудження і примусив засудомитись усе тіло.

Повернулася до кімнати і вже хотіла впасти на постіль, та раптом помітила на тумбі, що стояла біля її ліжка, широку червону маску під колір її халату, схожу на ті, що вона бачила вчора на чоловіках, а поряд маленький пристрій, схожий на електронний калькулятор, тільки з однією кнопкою і надто широким дисплеєм. На дисплеї яскраво-зеленими літерами горів напис: "Якщо хочеш – натисни".

Майже не усвідомлюючи, що вона робить, натиснула загадкову кнопку і напис на дисплеї змінився: "Виклик прийнято. Вдягніть маску."

– Матінко рідна! Невже я цього хотіла? – на якусь мить засумнівалась вона, проте це не завадило їй шви-

дко прикласти до свого обличчя маску і міцно зав'язати її широку стрічку. Не знати чого кинулася вдягати трусики. Ледве встигла натягти цю вузьку смужку того ж таки червоного кольору, як у коридорі почулися м'які кроки і кругла металева ручка на дверях повернулася, відкривши невідомому гостю вхід до її покоїв.

Вона ледве ступила кілька кроків у напрямку дверей, як перед нею виріс кремезний чорнявий молодик у синьому халаті і синій масці. Вони якусь мить дивилися одне на одного, і тут молодик, по-діловому, ступив крок уперед, схопив її в обійми й розтулив їй губи міцним, глибоким і довгим поцілунком. Затим, розкрив на ній халат і заходився пестити плечі та груди. Халат по волі сповз донизу, і вона сама дала йому впасти на підлогу. Боронитися не було сенсу, незнайомець послідовно виконував її ж-таки замовлення. Попестивши ще якусь хвилину розкриті перед ним тіло навстоячки, чоловік мовчки підняв її на руки і відніс до розстеленого і розкритого ліжка. Там одразу зняв з неї щойно вдягнуті червоні трусики, що негайно й полетіли кудись за шафу, і сам, звільнившись від не надмірного одягу ліг на неї всім тілом. Вона обняла цю гору м'язів пружними ногами і одразу скрикнула від болю, але тут-таки й відчула, що міцний фалос вже повністю прошив її тіло... Незнайомець торкнувся її шиї гострими, чутливими поцілунками. Все відбувалося надто швидко. Вона раптом згадала свого чоловіка, і їй захотілося випручатись, але партнер тільки міцніше схопив її за плечі і почав ще настирливіше цілувати обличчя. Він брав її професійно, зі знанням справи – наче вона була його власністю! – і довгими сталево-сильними ударами швидко перемагав у цій непевній боротьбі. І без того слабкий її опір було придушено, вона подалася під його натиском і скоро відчула приємність, а далі й жагучу, гостру насолоду.

...Її крик вже давно затих і тіло геть розім'якло, а той дресирований дикун ще катав його по ліжку, прагнучи останньої насолоди. Вона ледь дочекалася, поки надто послужливий партнер затих, обережно звільнив її отвір від свого помітно зменшеного фалоса, чомно поцілував її коліна і, вклонившись на прощання, зник за дверима.

Скоро надійшла Галина.

– Ну як, моя люба? Ти задоволена?

– Не знаю, що й казати, – стомлено відповіла вона з ліжка, яке досі не змогла покинути через ті вранішні тортури. Однак при цьому в її очах тьмяно світилася насолода.

– Можеш не казати, – усміхнулася Галина. – Ми бачили, що ти часу не гаяла. Ти ж розумієш...? Я подумала, що на ранок тобі не завадить деяка зміна стилю... І, здається, не помилилась.

– Не помилилась! – напівжартома ствердила вона і навіть спробувала мотнути обважнілою головою на підтвердження своїх слів.

– То ти, може, стомилася, і я відвезу тебе додому, чи залишишся у нас на обід?

– Стомилася і тому залишуся на обід, – схитрила гостя.

Ця гра насправді почала її цікавити. "Що буде далі? На які сюрпризи ще здатне це миле товариство? – думала вона собі. – Але ж і справді чудовий відпочинок. Я тут наче на світ народилася."

Розділ чотирнадцятий

Ти – сонячний промінчик.

Він і справді наче бачив свою дружину у вирі незвичайних еротичних пригод. Проте настрій у нього *чомусь* не покращав. Хоча це були не ревності. Це був сум. Сум за рідним і близьким, за тим, чого йому справді не вистачало. Черговий раз почав усвідомлювати, що існування кожної окремо взятої людини складається з необхідностей, які значною мірою впливають на спосіб її життя і хоч-не-хоч визначають міру її щастя чи нещастя. Чи можна говорити про щастя, коли ти заради копійки змушений на такий час кидати звичний для себе спосіб життя, днями висиджувати в готельному номері, хоча десь ти вже давно створив собі сім'ю і немалими трудами облаштував затишне, в приємному для себе стилі, помешкання. А з іншого боку, таке його життя нерозривно пов'язане з улюбленою роботою, що ведеться на достойному, навіть престижному рівні, і оплачується ця робота, у всякому разі, регулярно – то чи вірно буде говорити про нещастя? Так, від життя не втечеш, від себе й поготів. Треба адаптуватися. Тут він краєм ока поглянув на Астру, що саме готувала сніданок, але думок про ліжко не виникло. Виникли думки про те, що Астрада, хоч і каже, що віртуальна, теж заслуговує на хоч яке щастя.

Дівчина мовби відчула, що він згадав про неї – "Як завжди! Вона таки знає всі мої думки!" – підійшла і поклала руки йому на плечі. Він ніжно поцілував її в уста.

– Дякую, Астро. Не зараз.

– Я тут тільки для того, щоб давати тобі задоволення. Не хочеш, то я пішла.

При цьому у віртуальної дівчини, що намагалась бути спокійною, таки промайнула на обличчі зовсім не віртуальна образа. Йому стало соромно. Він швидко ухопив її за стан, притис до себе і міцно поцілував у шию.

– Не підлизуйся. Я ж бачу, що тобі зараз цього не треба. Тобі треба зібратися з думками і йти на роботу.

Це була правда. Сьогодні міжнародна комісія мала робити етапну оцінку діяльності їхньої групи, і йому було не до розваг. Та ця правда, вимовлена устами Астри, мало не злякала його. Ні, таки злякала. Її опіка над ним вже поширювалась далеко за межі еротично-сексуальних стосунків і це починало їх зв'язувати. Аж надто зв'язувати одне з одним. У них непомітно почали складатися *сімейні* стосунки.

Астра іронічно-стомлено поглянула на його розгублене обличчя і заспокоїла:

– Ну? Чого ти? Йди собі на роботу і нічого не бійся. Викинь з голови свої дурні забобони. Увечері тебе чекатиме подарунок.

З цими словами вона поставила перед ним тарілку з яєчною, оздоблену ковбасою, томатами і шматочками твердого сиру, та чашку кави.

– А я пішла. Ні-ні, не тягнися. Цілуватись будемо увечері.

Двері зачинилися. Тепер наче нікого окрім нього самого в цій кімнаті і не було; дивна дівчина з астральним ім'ям і ті хвилини, що він провів з нею в ліжку чи за чашкою кави або келихом вина, вже видавалися маренням, проте тривога не минулась. Може, він просто надто вразливий? Таки правду кажуть хлопці: надто наближатися до жінки для чоловіка небезпечно.

Заспокоївся тільки протягом дня. Захоплені відгуки зарубіжних колег-експертів, стосовно чергового етапу їхніх розробок, остаточно підняли його на крила і захотілося навіть... побачити поряд дружину, щоб вона могла вповні порадіти за нього... і Астру.

Без відвідин чергового бару (вони з колегами умовилися, що двічі в одному генделику не сидітимуть – задля найширших вражень про чудове привітне місто, в якому вони зустрілись і познайомились), зрозуміло, не обійшлося. Тільки цього разу їх зібралося всього троє.

І знову ті самі розмови.

– Врешті-решт, секс – це не обов'язково. Мені приємно зустрітися з дівчиною, посидіти в ресторані, сходити з нею на дискотеку, в театр... Поговорити... викликати на відверту розмову, щоб вона розкрилася, віддалася тобі душею – повір – це набагато вища і досконаліша форма кохання. Якщо вже після цього дійде до ліжка – ти отримуєш справді максимальне задоволення. Набагато, так би мовити, глибше.

– А якщо не дійде?

– А ні, то й ні. Краще зробити приємне живій людині, ніж простому кавалку, хоч би і своєї власної, плоті.

– Ні, я так не можу. Як тільки бачу жінку, одразу думаю про ліжка. Так би й уклав її на подушки.

– Це вульгарно.

– Сперечатись не буду. Але з собою нічого зробити не можу. Для мене – хай не так глибоко, зате краще частіше. Природа.

– Порода. Хоча я теж тебе розумію.

– Жіноче тіло – це сильніше за мене.

"Про що вони мелють? Хоча... А я? А я, здається... щось... перепив. І жінок люблю. Та якби не Астра... Ледачі ми люди. Можна сказати – нікчемні. Дівчат он скільки довкола... незайнятих. А ми... сміх та й годі.

Поговорити – будь ласка, а докласти яких зусиль, то ні. Нам готове подавай. Убалакане й роздягнене. Ну, дають хлопці! ...А сам? Оця чарка вже напевно була зайва. Наче й не так багато випив... Стомився. Добре, що мене зараз дружина не бачить... А Астра хороша. Така ніжна... І дружина моя... Треба всім піти до мене, на каву..."

На каву дійшли тільки вдвох. Де подівся третій, він вже не пам'ятав.

– Знайомтесь... Астро, я думав, що ти пішла...

– Нічого ти такого не думав. Не бійся, я не ображатимусь. Ти що, й на ногах не стоїш?

– Пробач. Стомився... Не розраховував... Треба випити кави.

– В першу чергу тобі треба лягти. А я вже все зроблю.

– Не бійся, голова у мене ще варить. Але приляжу...

Голова у нього дійсно "ще варила". Бачив, як Астра пішла на кухню і як товариш його ув'язався за нею, але одразу й поринув у короткий, проте глибокий сон.

За якийсь час його рвучко підняло не знати що. В голові трохи прояснилося. Роззирнувся довкола.

"Де Астра? Так-так, вона ж пішла робити каву. Разом з..."

Він кинувся на кухню і встиг побачити, як Астра підводиться з колін, а товариш, що вочевидь випив менше за нього, намагається швидко застібнути свій пояс.

Вона витерла губи паперовою серветкою, випила стакан води, підійшла і поклала голову йому на плече:

– Ну чого ти? Вже й виспався. Щось не так?

"Справді. Хіба щось не так? Чого його зірвало? Ліг собі спати, то й спи. Не заважай тверезим людям. Врешті, Астра тобі не дружина, і, навіть, не коханка... А

хто? Гм. Питаннячко. І, до речі, як бути з власне теорією свободи душі та сексу?"

Він обняв її гнучкий стан, заспокійливо махнувши рукою до товариша, і потерся щокою об її прекрасне волосся.

– Це я так. Сам не знаю... Потяг до кави.

– Готова твоя кава. Вже можна наливати.

"Здається, в барі цей розводився про те, що від жінок йому нічого не треба... Крім спілкування... А чого я його, власне, привів? От дурень. Ще й набрався не в міру. Казали ж тобі... Попереджали, що тебе чекатимуть. От колективіст недорозвинений. Тьху!"

Каву випили швидко. Так само швидко зник товариш, а за ним і Астра. Так само швидко він і заснув, не дивлячись на те, що кави йому перепало зо дві чашки і заварена вона була на совість.

Розділ п'ятнадцятий

Ти – подарунок долі.

День зустрів з паскудним відчуттям нудьги і сорому. З самого рання совався по кімнаті, не знаючи куди себе подіти, бо про роботу й думати не хотілось. Хотілось думати про Астру... Ще трохи про дружину... А потім знову про Астру...

Щоб розвіятись, вийшов з готелю за свіжими газетами. Такі ж газети можна було придбати і в самому готелі, та йому хотілося пройти хоч кілька десятків метрів вулицею, відволіктися на вітрини шикарних магазинів і дрібних крамниць, на автомобілі, на перехожих... На дівчат... Так, здається, нормальний настрій потроху повертається. Тільки б швидше з'явилася Астра. Вони ж усе-таки друзі... "Та й час, нарешті, поспідати."

І Астра не забарилася. Вона вже чекала його в номері, а поряд чекали дві чашки гарячої кави з молоком і такі смачні улюблені булочки...

Між двома солодкими ковтками кави він ніжно поцілував її в шию

– Я радий, що ти повернулася сьогодні, а не через тиждень. Хоча... Чи не занадто я при звичаївся до твоєї присутності?

– Нічого, ця хвороба виліковується, – весело усмінулася вона у відповідь. – До речі, я обіцяла тобі подарунок... З огляду на твій вчорашній стан, увечері він був тобі ні до чого... Отримаєш його за півгодини.

– Готовий хоч зараз!

Він кинувся до неї з обіймами, та вона швидко випручалась.

- Ні, ти ще не знаєш, як це буде, але тобі сподобається.
- То це справді – сюрприз?
- Справді. Можеш не сумніватися.

Рівно через тридцять хвилин Астра вивела його з номера і повела до ліфта.

- Куди це ми йдемо?
- Зараз побачиш. Не турбуйся.

Вони піднялися на п'ять поверхів вище, пройшли коридором і опинилися у просторому двокімнатному люксі, пишно обставленому розкішними меблями.

– Іди сюди, – поманила його Астра, ставши на порозі другої кімнати, що логічно мала бути спальнею. – Тут лежить твій подарунок.

Немало здивований він підійшов до неї і дійсно побачив перед собою незвичайне і зовсім неочікуване видовище:

На широкому ліжку з відкинутою набік ковдрою, на розкладених рядком подушках, лежало і кликало до себе красиве жіноче тіло у чорній білизні, в чорних панчішках з мереживом і яскраво червоних черевичках з еротично-високими каблуками. Очі красуні були зав'язані широкою чорною смужкою матерії, на шиї був великий червоний бант... руки, на зап'ястках, і ноги, ледь нижче колін, також були перехоплені червоними стрічками з шикарними великими бантами. Виглядало-таки на гарний живий подарунок.

- І все це для мене? Ти не жартуєш? З якої нагоди?
- З тієї, що скоро ти побачиш свою дружину... Адже ваша робота скоро завершиться.

Справді. Робота мала скоро завершуватись. Звісно, це могло зайняти ще й місяць, але... не більше.

– Дякую, люба...

Він хотів поцілувати її в губи, але вона не далась і підштовхнула його до "подарунка".

– Зараз тобі туди. Ну ж бо.

І сама обійшла ліжко та лягла з протилежного краю, готова стежити за його насолодами.

Тоді він підійшов до жінки в чорному, спокійно роздягнувся, з приємністю і зростаючою жагою роздивляючись приємні для чоловічого ока форми, нахилився і обережно поцілував її в напіврозкриті назустріч його поцілунку губи.

Обережно розпустив бант що єднав її руки, і дві тендітні долоньки одразу торкнулися його плечей... Розцілував ці тонкі ручки і звільнив від червоної стрічки шию. Жаркими руками опустив з її плечей чорну сорочку, розстібнув бюстгальтер і відкрив її груди. Торкнувся їх по черзі язиком, обережно розім'яв пальцями, ніжно торкнувся сосків, спробував їх губами...

– Розкривай свій подарунок до кінця, – схвильовано прошепотіла збоку Астра.

Тоді він зняв з жінки останню стрічку, розвів їй коліна і попестив красиві ноги в червоних черевичках ззовні і зсередини. Зняв вузькі чорні трусики, зручно примостив її ніжки собі на плечі, і впевнено рушив углиб.

В ту ж мить відчув на своїх плечах ніжний дотик пальців його – *коханої?! – Астри...*

Розділ передостанній

Ти – щастя.

Їхня зустріч була прекрасною. Довго стояли просто обнявшись, і не могли націлуватися. Їм так було добре разом.

Надвечір він старанно пропилюсав і протер підлогу у спальні, відсунув широке ліжко з середини кімнати в кут, витяг із шафи два додаткові матраци і розстелив постіль на підлозі. Поряд, на низькому столику приготував їй улюблені цукерки, фрукти, два келихи і пляшку білого сухого вина. Готувався так старанно, що коли вона увійшла, він лишався вже в самій розстебнутій сорочці.

– Тобі, як завжди, нетерпеливиться.

Замість відповіді, він притягнув її до себе в обійми, розцілував. Розстебнув спідницю і дав їй упасти на підлогу. Тепер вона стояла перед ним у довгому легкому светрі і новеньких, чорних, лискучих колготах. На мить він задивився на неї, та дружина не стала чекати і одразу перебрала ініціативу. Всадила його на ліжко, швидко опустила перед ним на коліна, розцілувала тіло, а тоді схилила губи до закам'янілого від напруги фалоса. Відчуття насолоди вдарило його потужною хвилею і, не в змозі подолати запаморочення, він упав спиною на ліжко... Його широко розкриті очі тьмяно дивилися у блакитного відтінку стелю, а тіло дрібно здригалось від задоволення, що дарував йому вологий і теплий жіночий ротик.

Радість зустрічі після тривалого розлучення не дала йому довго стримуватись і працювати коханій довелося

недовго. Коли скінчили, він також присів перед нею, обняв її коліна своїми, розкрив кінчиком язика її губи і закрив гарненький і працьовитий жіночий ротик глибоким поцілунком.

Простягнув руку і дістав шампанське. Так вони ще деякий час сиділи один перед одним, поперемінно пили божественний (у всякому разі так їм здавалося, хоча вино було і справді добре) напій і цілувалися.

Відставили келихи. Він нероздзягнувши поклав її на постіль і ліг зверху. Цілував обличчя і ніжно нишпорив руками під светром. Вона ж розвела стрункі ноги, щоб пропустити його ближче, а потім міцно обняла ними, наче зовсім не бажаючи відпускати. Потім пестила його тими гарненькими ніжками і знову міцно обнімала.

Нарешті відчув, що знову наливається силою. Тоді знову посадив її на коліна, сів позаду, стиснувши її ноги своїми, повільно зняв з неї светр, поцілував відкрите тіло збоку, зі спини, дихнув гарячим подихом у шию, доторкнувся до неї губами, міцно стиснувши її витончені руки над ліктями... розім'яв плечі, провів долонею по животу, ніжно опрацював пальцями її груди, торкаючись гарячими губами відкритої для його поцілунків шиї... М'яким доторком рук запропонував їй лягти на живіт, кілька разів стиснув розкритими долонями її сіднички, і припав до них губами, а сам витягся на ліжку і кілька разів пройшов твердим фалосом між маленькими ступнями її ніг. Трохи порухався. Тоді знов підтягнувся і стис її сідниці колінами, а в цей час розминав спину. Подався вперед – і його фалос пробігся по жіночій спині, зазирнув під пахву, доторкнувся до шиї.

– Ти віддаєшся мені?

– Я віддаюсь тобі. Я твоя. Роби зі мною, що хочеш. Роби...

Плавню перевернув її на спину, і його стрижень торкнувся її губ, опустился і пройшов кругами навколо її грудей, потім обережно проповз по животу і пробрався між стегна. Він знову заходився ніжно цілувати та пестити її груди, живіт, виціловувати повіки, куточки губ і руки від ліктів до чистеньких рожево-фарбованих нігтиків.

Пересів набік, обняв її ноги і зігнув у колінах. Притиснувся до них щокою. Знову попестив живіт і груди. Потім, граючись рівненько складеними ніжками у чорній синтетиці, перегорнув її спочатку на один бік, потім на другий. Знову перевернув на спину. Вже в цій позі знову погрався фалосом між ступнями її ніг, тримаючи їх за ікри. Поклав її ноги собі на плечі і знову взявся пестити живіт і груди. Фалос твердо впирався в жадане місце, відділений пружною напівпрозорою тканиною.

— Вже час, — прошепотіла вона, змучена гарячою втомою.

Тоді він легко підняв її ніжки собі на ліве плече і звичними рухами швидко звільнив її від колготок. Так само, обнімаючи її ноги своєю лівою рукою, ввійшов у неї збоку. Її тіло прогнулося і вона легенько застогнала від давно очікуваного відчуття — відчуття того, як він твердо заходить углиб її тіла.

— Бери мене. Бери мене швидше. Володій мною. Я так хочу віддатися тобі. Тільки тобі.

— Люба... Найжаданіша. Я так давно тебе хотів. Я стільки мріяв про тебе. Нарешті...

Він брав її тіло, випивав її душу і цілував її звабливо-тонкі пальчики.

Розділ останній

Ти – загадка.

Увечері він повертався додому задоволений. Протягом дня доповів керівництву про результати свого відрядження. Хоча попередня інформація про роботу їхньої міжнародної групи надійшла до центрального офісу ще два тижні тому, слухали його уважно і радості ніхто не приховував. У повітрі пахло вигідним довгостроковим контрактом, а йому самому безпосередньо "загрожувало" підвищення. У коридорах гомоніли, що обов'язки куратора проекту "з нашої сторони"... З відповідним окладом... Та дідько з ним! Про поставлену йому вимогу протягом двох днів подати ще й деталізований письмовий висновок зараз краще не думати. Все це – в робочий час (тим більше, що половину цієї "мороки" встиг зробити заздалегідь – "Який я молодець!") Зараз на нього чекає кохана... Вчорашня зустріч після довгої розлуки ще більше розпалила в ньому жагучий потяг до жіночого (зокрема до такого рідного і цілком доступного) тіла і розбурхала уяву, що малювала йому нездійсненно-фантастичні пози...

Коли підбігав до ліфта, мимоволі згадав, як колеги хитрувато підморгували і натякали на "тамтешніх дівчат". Він тільки усміхався і вперто відмовчувався. "Ой, хлопці, за тією роботою..." "Ну-ну", – недовірливо гмикали цікаві до чужих походеньок колеги.

"Що було – те пройшло", – зітхнув він про себе, відзначивши однак, що забути Астру буде тяжко. Згадалося таке дискусійне питання "Чи може чоловік кохати

двох жінок?" "Таки може". Тепер у нього напевне не було щодо цього жодних сумнівів. "Хоча, – подумалося згодом, вже перед дверима рідної оселі, – це явище тимчасове. По-справжньому кохаєш ту, з якою живеш. Адже це не просто почуття, це спільне господарство... спільні обов'язки... Спільна справа!"

Не встиг зачинити за собою двері, як дружина кинулась коридором йому назустріч.

– Кохана моя!

– Мій коханий...

.....

Після довгого поцілунку, вона взяла його за руку і майже потяга за собою до кімнати, що вночі та у кращі хвилини подружнього життя правила їм і за спальню.

– На тебе чекає сюрприз!

"Ще б пак!" – Він уже примірявся, як почне її роздягати. Як завжди (зокрема, коли його думки перекидалися від роботи до сексу) вона була така гарна.

Але на порозі мало не вкляк.

Край їхнього широкого, такого зручного для любовних ігор ліжка, сиділа усміхнена... Астра.

– Ти радий? – наблизивши теплі губи до його вуха, тихо прошепотіла дружина і ніжно провела розкритою долонею йому по штанях...

А фантастична коханка підвелася назустріч, простягла свою долоню до його щоки, а тоді схилила голову йому на плече і грайливо лизнула під вухом. Дружина поцілувала в шию з іншого боку.

– Ти здивований, – хитро примружила до нього очі.

– Дівчатка мої! Я щасливий! Але ж... Виявляється, ви знайомі?

– Вже познайомились, – запевнила Астра. – Я ніколи не сумнівалася, що ми сподобаємось одна одній.

— Виявляється, — таємниче промовила дружина, — ми були обрані для участі в міжпланетному проєкті "техніка збереження сім'ї, шляхом максимального задоволення статевих бажань". Астра мені все пояснила. На відміну від тебе, я навіть знаю ким і навіщо планувалися наші сексуальні пригоди. Не дивуйся. Астра не збиралася це приховувати, просто ти й не допитувався, а сприйняв усе, як належне. Адже тебе цікавить тільки власний проєкт... і, дякувати Долі, наші тіла.

— Щоб не розучитись кохати, треба кохати — це основна теза нашої теорії, — підтвердила Астра.

— І тепер ми спробуємо жити разом, щоб ти не надто віддавався своїй роботі.

— Адже ти готовий кохати двох жінок? — весело зазирнула йому в очі Астра. — За комп'ютерною оцінкою твоєї статево-психологічної конституції тобі потрібне різноманіття. Інакше, інтерес до сексу... А там і до сімейного життя...

— Ні-ні! — жартівливо відмахнувся, ошчасливлений несподіваним двоєженством чоловік. — Краще все, ніж нічого.

Він швидко зрозумів, що його тут справді чекали, бо обидві жінки були без трусиків і в лискучих панчішках: одна в темніших, друга в світліших.

Поки цілував Астру, і розстібав їй на грудях довгу блискавку оригінальної сукні, дружина допомогла звільнитися від штанів... Повернувся до неї, обняв за стан і, цілуючи шию, розстебнув їй спідницю, що одразу впала до ніг. Астра тим часом обняла його ззаду і вправно виймала гудзики з петель його сорочки.

За мить усі троє опинилися в ліжку. Дружина першою лягла на вчасно підставлену подушку і широко розкрилася для його ударів. Він увійшов швидко, без її допомоги, і одразу ввігнався якомога глибше. Вона

підвела ноги високо вгору, а він обняв їх і притиснувся до них поцілунком, потім широко розвів їх на різні боки і пройшов крізь неї чотирма довгими розміреними ударами, ще більше розпалюючись від пестощів, що вкривали поцілунками його спину. Тоді зігнув ноги дружини в колінах і поклав їх собі на плечі. Знову глибоко занурився в неї, а вона напружила свій отвір і вперлася п'ятами йому в спину. На мить він завмер, щоб стримати долаючу силу збудження, а коли заспокоївся, неспішно увігнався у неї ще кілька разів поспіль і виїшов, одразу розвернувшись до Астри. Обхопив її за плечі і швидко поклав на подушки. Їхні ноги переплелися навхрест, він увійшов і, відкинувшись назад, обняв за шию дружину та прихилив до себе її гарненьке обличчя. Всі троє злилися в одне ціле. Його фалос частими ударами колихав розімліле тіло Астри, а язик вперто змагався з язичком дружини у її маленькому роту. Правиця лягла розкритою долонею на груди коханки, ліва рука міцно обняла стан дружини. Він ще раз і ще входив у жіноче тіло, цілував жіночі губи, і в очах у нього яскраво мерехтіло; пальцями судомно хався за жіночі перса, стегна, плечі й сіднички, намагаючись стримувати напруження кожного найменшого м'яза, щоб не завдати чарівним коханкам раптового болю, не порушити м'якої ніжності гарячих дотиків.

Потім він лежав на спині, очима у стелю, а жінки цілували його тіло, і, змінюючись по-черзі, м'яко осідали на його, здавалося, навіки затвердлий стрижень. А ще вони пестили одна одній груди, а він цілував їхні животи та стегна і пробивався язиком до щедро зволжених отворів доти, доки не вдовольнив їх обох, та й сам розтанув, уже від звичайного дотику вмілих жіночих пальчиків.

ЕПІЛОГ

Уночі він прокинувся від нового бажання. Оголені жіночі тіла, що лежали по обидва боки і зігрівали його своїм теплом, не давали спокою. Обидві жінки мирно спали, повернувшись до нього спинами. Він, було, простягнув руку до плеча однієї, але поглянув на другу і завагався...

"Якщо вже брати, то хіба обох? Це ж обох і будити доведеться. А так одна може образитись. Напевне образиться. Вони ж жінки... Тут би делікатніше треба. А якщо одній це сподобається, а іншій – ні? Оце історія. М-да.

Отримав стільки щастя, що тепер не знаєш, як до нього підступитися. Треба якось з жінками домовлятися... А як? Чи не графік встановлювати? Сміхота. А діти? До речі, про них ми наче й забули. Післязавтра повернуться з літнього табору – і що тоді? Ну от, вже й самому не хочеться. Ні, тут і справді – або графік, або менше делікатності... Так знов же ж-таки якусь образиш, чого доброго, а вони обидві такі хороші... такі ніжні... такі гарні... такі..."

З такими думками він і заснув, і ще довго крутився уві сні на обидва боки, намагаючись поцілувати то одне, то друге жіноче плече, що, прикрашені мереживами тонких нічних сорочок, визирали з-під ковдри і вперто пробивалися своїми обрисами у його і без того неспокийний сон.

ЗМІСТ

Розділ перший

Ти – найкраща в світі. ст. 3

Розділ другий

Ти – така приваблива. ст. 14

Розділ третій

Ти – чарівно зваблива. ст. 17

Розділ четвертий

Ти – прекрасна. ст. 26

Розділ п'ятий

Ти – мрія. ст. 31

Розділ шостий

Ти – насолода. ст. 35

Розділ сьомий

Ти – кохання. ст. 41

Розділ восьмий

Ти – марево. ст. 47

Розділ дев'ятий

Ти – солодкий нектар. ст. 53

Розділ десятий

Ти – ніжність. ст. 61

Розділ одинадцятий

Ти – найдорожчий скарб. ст. 65

Розділ дванадцятий

Ти – фантастичний світ. ст. 71

Розділ тринадцятий

Ти – безмежна пристрасть. ст. 80

Розділ чотирнадцятий

Ти – сонячний промінчик. ст. 83

Розділ п'ятнадцятий

Ти – подарунок долі. ст. 88

Розділ передостанній

Ти – щастя. ст. 91

Розділ останній

Ти – загадка. ст. 94

ЕПІЛОГ ст. 98

Літературно-художнє видання
Роже ТИГРАН
Віртуальна коханка.

Видавець Карпенко Вадим Миколайович

Київ 04210, пр. Героїв Сталінграду 14/44, тел. 419 89 22; 414 94 93

E-mail:korekta@ukr.net;

<http://www.vadym-karpenko.uaprom.net>

Свідectво про реєстрацію суб'єкта видавничої справи
Серія ДК №518 від 05.07.2001р.

Друк цифровий. Надруковано на власному обладнанні.

Підписано до друку 26.05.2010. Зам.№210/10